

POSTAI ÉS HÍRKÖZLÉSI DOLGOZÓK lapja

XXXIX. ÉVFOLYAM * 6. SZÁM * 1994. JÚNIUS * ÁRA: 3 FORINT

A PDSZ rendkívüli munkakongresszusa

Az „A” vagy a „B” változat? Alapszabály-módosítás — Szövetség Sajtó — Tisztségviselők kitüntetése

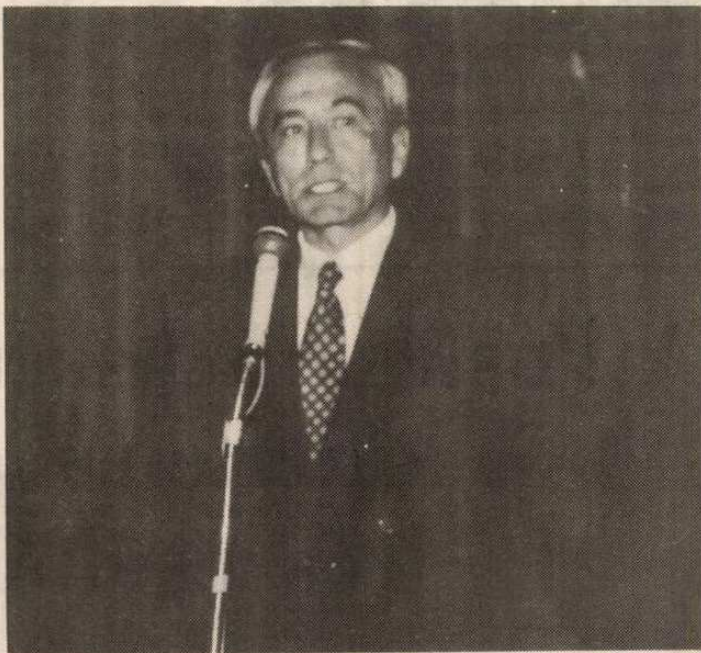
A Titkárok Országos Tanácsának határozata értelmében június 7-én megtartotta rendkívüli munkakongresszusát a Postai Dolgozók Szakszervezete. Elsőként *Mundruczó Kornél*, a PDSZ országos titkára köszöntötte a kongresszus küldötteit, a titkárokat s valamennyi résztvevőt. Jelen volt 273 küldött, ami azt jelentette, hogy a tanácskozás határozatképes.

Az első bejelentés tudatta, hogy *Kónya Lajos*, az MSZOSZ javaslatára, az MSZP színeiben, a Hajdú-Bihar megyei listán országgyűlési képviselő lett. A frissen megválasztott honatára úgy tekintenek, mint a párton kívüli postások szakszervezeti küldöttére.

A fórum fő feladata az volt, hogy néhány ponton módosítsa a PDSZ alapszabályát. Emellett további szóbeli előterjesztésekre került sor. Miután a kongresszus a napirendeket egyhangúlag elfogadta, *Meszlényi Ferenc*, a PDSZ szakértője szóbeli kiegészítést fűzött az — intézőbizottság által megtárgyalt — írásos anyaghoz.

Az előadó hangsúlyozta, hogy az alapszabály néhány ponton történő korrekciója nem jelent átfogó alapszabály-reformot. Eredménye csak a jövő évi, a PDSZ 50. évfordulója jegyében megtartandó soros kongresszuson kerül sor. Am a változó valóság miatt addig is szükségesnek látszik néhány pontosítás, módosítás.

Ennek két oka van. Az egyik a PDSZ működési tapasztalataival, nehézségeivel függ össze, a másik pedig azzal, hogy a Magyar Posta Vállalat 1994. január elsejétől részvénytársasággá alakult, illetve kft.-k jöttek létre. Indokolt tehát, hogy a postáról levált egységek szakszervezeteinek a PDSZ-hez való csatlakozását az alapszabály megjelenítse, illetve az a titkárok országos tanácsának és az

Mundruczó Kornél

intézőbizottság munkáját szabályozza.

Meszlényi Ferenc felsorolta és indokolta a szövegszerű, konkrét módosító javaslatokat. Ezek a társult tagsággal, a titkárok országos tanácsának, az intézőbizottság és a pénzügyi ellenőrző bizottság tevékenységével, feladat- és jogkörével voltak kapcsolatosak. Közülük a legfontosabb a titkárok országos tanácsával és ebből következően az intézőbizottsággal kapcsolatos módosítás. Ez pedig abból ered, hogy a Magyar Posta Vállalatból részvénytársaság lett és javító-szerű, illetve hírlapkereskedelmi kft.-k és részvénytársaságok alakultak. Ez indokolja azt a változtatást, hogy „A Postai Dolgozók Szakszervezete: a Magyar Posta Részvénytársaságban, valamint az általa alapított gazdasági társaságokban, továbbá a postai tevékenységhez kapcsolódó vállalkozásokban dolgozó munkavállalók önkéntes, demokratikus társulása.”

Ennek megfelelően a titkárok országos tanácsának, valamint az intézőbizottság ülésein:

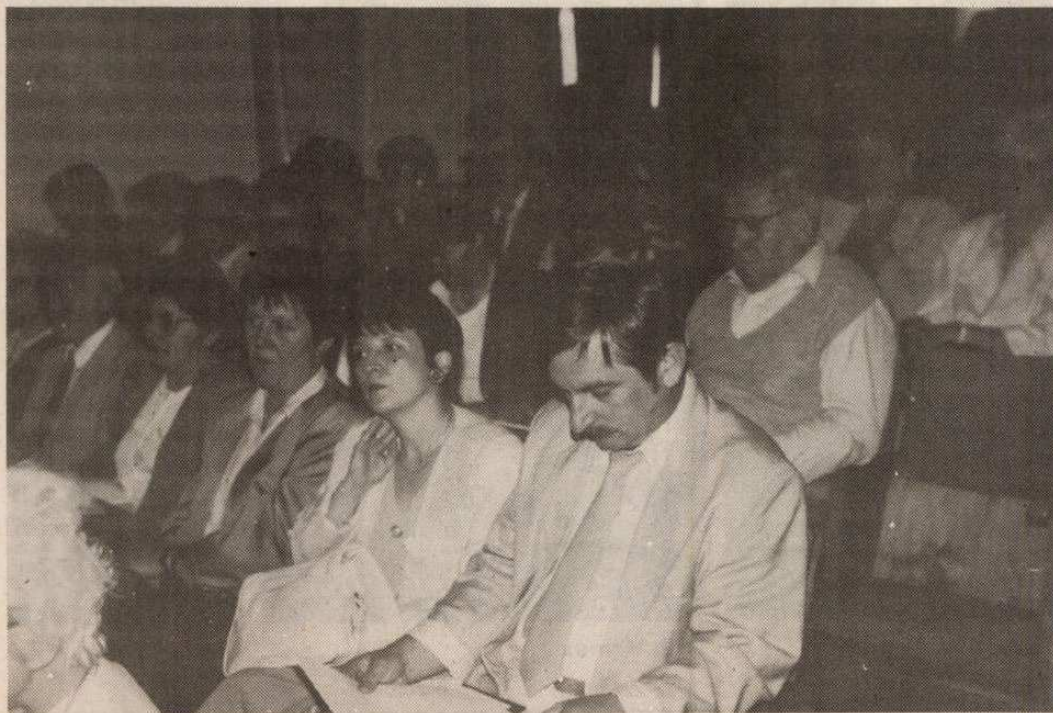
— az „A” változat szerint a Magyar Posta Rt.-n kívüli kft.-k, részvénytársaságok szakszervezeti képviselői a PDSZ, Magyar Posta Rt.-vel kapcsolatos joggyakorlásánál az ülésen megfigyelői státusban vesznek részt;

— a „B” változat szerint viszont az ilyen napirendi pontok tárgyalásában nem vesznek részt.

Mint az előadó hangsúlyozta, az alapszabály-módosítás lényege a két variáció közötti választás. A szakértő javaslata: az „A” változat.

Meszlényi Ferenc bevezetője után megkezdődött a vita. A felszólalók sorát *Kónya Lajos* nyitotta meg, aki köszönetet mondott szavazóinak, hogy bejuttatták a parlamentbe. — Képviselő-jelöltségem a szakszervezeti munkának szól, annak elismerése volt, hogy az utóbbi időben erősödünk. Előrendűnek tartom az érdekvédelmet, fontosnak érzem a posta, a postások és Hajdú-Bihar

(Folytatás a 2. oldalon.)

Hogyan tovább?

A MATÁSZ gazdálkodásáról és költségvetéséről tanácskozott a titkárok országos tanácsa

A MATÁSZ Titkárok Országos Tanácsa május 31-én ülést tartott. Az ülést a levezető elnök, *Aradi Ferencné*, a MATÁSZ szegedi területi szakszervezeti bizottságának titkára nyitotta meg. A napirend ismertetése és elfogadása után *Péntek Petronella* országos titkár terjesztette a testület elé a MATÁSZ 1993. évi gazdálkodásáról szóló és az ez évi költségvetését magába foglaló jelentést. Szóbeli kiegészítőjében felhívta a figyelmet az írásos beszámolóra, melynek mellékletei nagyon sok adatot tartalmaznak. Enélkül költségvetést nem lehet hitelesen bemutatni.

A MATÁSZ pénzügyi helyzetét elemezve elmondotta, hogy három pénzforrásból gazdálkodnak:

- a nettó tagdíjbevételeiből,
- a PHDSZ közös készpénz-vagyonának MATÁSZ-t megillető részéből,

— a Távközlési Dolgozók Érdekvédelmi Alapítványa — TDEA — pénzeszközeiből.

Köztudott, hogy a tagdíjbevételek alapján a taglétszámtól, a bruttó tagdíj mértékétől, illetve annak megosztási arányától függ. A csökkenő taglétszám s a differenciált tagdíjmegosztás negatív hatásait eddig pozitív szaldóval még kompenzálta a tagok kereseti viszonyainak az alakulása.

A közös készpénz-vagyon MATÁSZ-t megillető részének alakulása az egyesület követően, a körültekintő és következetes gazdálkodás eredményeként. Ennél a forrásnál azt azonban tudni kell, hogy a közös ingatlanvagyon működtetéséhez adott esetben a rendelkezésre álló pénz csak töredéke annak, ami szükségessé válhat. Jóllehet az egymilliárdot meghaladó ingatlanvagyon évi költségigénye a több tízmilliós nagyságrendet is elérheti.

A Távközlési Dolgozók Érdekvédelmi Alapítványa, a MATÁSZ működési költségeinek egy jelentős részét finanszírozó forrása. Ennek ellenére sem szabad arról megfeledkezni, hogy a szakszervezet szervezeti struktúrájának folyamatos és egyre jelentősebb átalakulásával az így kezelhető költségek egy része áttérül a másik két forrásra, mindenekelőtt a tagdíjra.

A pénzforrások és azok főbb jellemzőinek vázlatos ismertetése után az országos titkár rátért a MATÁSZ költségvetésének taglalására. Ez is három összetevőből áll:

— a tagdíjalapú költségekből,

— a közös vagyon működtetésével kapcsolatos költségekből,

— a MATÁSZ elhelyezési, működési költségeiből.

Melyek az egyes költségelemek főbb jellemzői?

Hangsúlyozta, hogy valamennyi olyan költség a tagdíjalapú költségekhez sorolandó, amelynek elszámolását a TDEA alapító okirata, illetve a közös vagyon pénzeszközeinek a MATÁSZ-t megillető részének az állapota nem teszi lehetővé. Az előterjesztés tételeiben kimunkált anyagából is kitűnik: a tag-

azonban részletesebben foglalkozott a források és költségek viszonyával a napi gazdálkodási gyakorlatban. Az előterjesztés szerint a költségek jelentősebb és azoknak a szembeállítható forrásból történő kiegyenlítése a TDEA esetében a legkorrektebb és a legjobban követhető. Ezt elsősorban az elkülönített pénzügyi elszámolás és az alapító okiratban jól körülhatárolt felhasználás teszi lehetővé. Egyébként késleltetett kiegyenlítés csak az elhelyezési költségeknek van, mivel ezek csak a félévi és az évi mérlegek időpontjában állnak rendelkezésre.

Az előterjesztésben a keresztfinanszírozásokra is van

Péntek Petronella

díjalapú költségek folyamatos, több esetben előre nem látható növekedésének a visszafogása a takarékos gazdálkodás mellett is, esetenként csak a „szolgáltatásszükséglet” eredményező, kényszerű karcsúsításokkal oldható meg.

A MATÁSZ szervezetének átalakulása nyomán a tagdíjalapú költségek további növekedése várható, mivel a tagság jelentős része kikerülve a MATÁSZ Rt. létszámából, csak a tagdíjra és a közös vagyon bevételeire támaszkodhat a szakszervezet működtetésénél.

A közös vagyon működtetésével kapcsolatos költségekről úgy vélekedett, hogy a vonatkozó törvényi korlátok beszűkítik a szakszervezet mozgásterét. Így akár tetszik, akár nem, költségviselésre kényszerítene. Ráadásul a PHDSZ közös ingatlanvagyonának legszámtalóbb tétele a balatonlellei üdülő, amely a tagság kedvezményes üdültetésének ma még feladhatatlan bázisa, s ennek következtében minimális bevételi forrásként szerepel. Mivel a tulajdonos szakszervezetek pénzeszközei még egy szükségessé váló, közepes felújításra sem volnának elegendők, emiatt a kedvezményes üdültetés is csak nagyobb árnyú szabad kapacitás mellett oldható meg. Ebből pedig kézenfekvő a következtetés: egy kedvezőtlen idegenforgalmi év a tulajdonosok pénzeszközeit alaposan megterhelte.

A szóbeli kiegészítő csak utalt rá, az írásos előterjesztés

utalás. Eszerint a közös vagyon működtetésével kapcsolatban jelentkező költségek, valamint a titkárok országos tanácsa által meghatározott tagdíjalapú költségek esetében, gazdálkodási megfontolásból történő keresztfinanszírozások a MATÁSZ kezelésében levő tagdíjszámla és a mindenkor közös pénzvagyonnak a szakszervezetet megillető része között. Ennek alapvető oka, a rendelkezésre álló pénzeszközöknek a lehető legelőnyösebb kamatozású lekötöttsége, illetve lekötöttsége. Ezzel szemben hátránya, hogy megnehezíti a források és a költségvetésekben azokkal szembeállított költségek elszámolásának a kontrollját. Ennek az előzetes előterjesztés visszatérítő és az 1993-ra utaló fejezetében, valamint annak mellékletében több példája is megtalálható.

A keresztfinanszírozott tételek elsősorban a költségviselési képesség jó megítélhetősége miatt, költséghelyükön szerepelnek, a forráshely külön megjelölésével.

Ha a MATÁSZ 1993. évi gazdálkodását a bevételek, illetve a források szerinti bontásban vizsgáljuk, a mellékletek táblázatainak számtengerében nem könnyű eligazodni. A legfontosabb mérőszámok azonban feltétlenül ide kíváncsnak. A nettó tagdíjbevételek megközelítik a 25 millió forintot. A TDEA bevétel közel 19 és fél millió. A kö-

(Folytatás a 2. oldalon.)

Az „A” vagy a „B” változat?

Alapszabály-módosítás — Szövetség
Sajtó — Tisztségviselők kitüntetése

(Folytatás az 1. oldalról.)

megye lakosságának képviselőt. A képviselő megígérte, hogy tájékoztatni fogja a vezető testületeket, és a szakszervezeti munkát nem adja fel.

Kónya Lajos több konkrét, pontosító javaslatot tett a kongresszussal, a kollektív szerződéssel és a szakszervezeti munkabizottságokkal kapcsolatban, majd a „B” változat elfogadását ajánlotta.

szövegszerű kiegészítéseit egy tartózkodással elfogadta a kongresszus. A két változatban azonban megoszlottak a vélemények. A „A” változat 146, a „B” változat 103 szavazatot kapott. Ez azt jelenti, hogy ebben a kérdésben nem jött létre konszenzus, következésképp egyik változat sincs elfogadva.

Az eredmények ismeretében voltak, akik új szavazásra tettek javaslatot, hogy egy szünet be-

sebb szakszervezeti aktivisták-
nak és tisztségviselőknél. Első
alkalommal ezen a fórumon,
későbbiekben pedig minden év
február 21-én, a Postás Szak-
szervezet megalakulásának év-
fordulóján, ünnepélyes keretek
között nyújtják át az elismeré-
seket.

Június 7-én — a beérkezett
területi javaslatok alapján — az
alábbiak részesültek a „Postás
Szakszervezetért” kitüntetés-
ben: *Katona Sándorné*, szállítá-
si üzem, Szeged; *Barna István-
né*, 1. Postahivatal, Szeged; *dr.
Auerné Szent-Andrássy Melin-
da*, MP. Rt. Vezérigazgatóság;
Kaposvári József, BUVIG; *Ko-
csis Ilona*, Balla Ferenc, szállítá-
si üzem, Debrecen; *Honty Fe-
rencné*, 2. Postahivatal, Debre-
cen; *Kurucz István*, MP. Rt. Jár-
műtelep; *Kőhalmi Gyula*, Pécs;
Molnár Istvánné dr., Pécs; *Tasi
Istvánné*, HÍRKER; *Ruzics La-
josné*, HPI; *Steidl Ernőné*, 1.
Postahivatal, Szombathely; *Fe-
hérs László*, 2. Postahivatal,
Győr; *Mészáros Ferencné*, PA-
EH gazdasági felelős; *Mészá-
ros Attiláné*, Pestlőrinc, 1. sz.
postahivatal gazdasági és üdü-
lési felelőse; *Tóth Vilmos*, Pes-
terzsébet, 1. sz. postahivatal
szb-titkára; *Kaszán Józsefné*,
HELIR szb-titkár (HPI); *Miklo-
vics Mihályné*, Özdí KSZB (Mis-
kolc); *Farkas Zoltánné*, Eger
KSZB (Miskolc).

Kárpáti Sándor

Sztahura Lászlóné a „B”, *Ku-
tas Ferenc* az „A” változat mel-
lett értelt. Szócs Ferenc emlé-
keztetett arra, hogy az rt.-k, a
kft.-k nem önként alakultak, ha-
nem politikai nyomásra jöttek
létre. Szólt az „A” és a „B” vál-
tozat háttérproblémáiról. —
Anyagi, szociális sérelmek ér-
ték a vállalatból kivált kft.-ket,
rt.-ket. Még sztrájkhangulat is
volt. Most még szakszervezeti
vonalon is háttérbe kerülünk?
— kérdezte, majd hozzátette:
— bizonytalan a hat kft. sorsa.
Ezért az „A” változat mellett
vokszolt.

— Megfontolandó magának
a szakszervezetnek (PDSZ) el-
nevezése is, amit jövőre, az 50.
évfordulóra kellene kiérlelni —
mondta *Rácz Lajos*, aki az „A”
változatra adta szavazatát. —
Ha a munkáltatói oldalon meg-
indul az elszakadás, az elkülö-
nülés folyamata, akkor nekünk,
a szakszervezetnek is ezt kell
követnünk? — kérdezte *Molnár
Istvánné*, aki az „A” variációt
ajánlotta. Hozzátette: Legtöbb-
ször a munkavállaló nem is tud-
ja, mi történik vele. Ne vágjuk
el tehát a szakszervezet által
biztosított kapcsolatokat. Ha-
sonló hürokat pengetett *Sütő
István* is: „Fáj a szívem a szét-
forgácsolódás miatt”. Ha szak-
mailag szétforgácsolódnak,
legalább a szakszervezetben
tartsunk össze.

— A hírlaposok itt szeretné-
nek maradni a PDSZ-ben. Ezt
már *Meszlényi Ferenc* említette
meg. *Kutiné Szilágyi Zsuzsa* a
„B” változat mellett kötelezte el
magát, mert mint mondta, „ná-
lunk, Debrecenben a hírlaposo-
kat semmiféle hátrány nem ér-
te”. *May András*, budapesti hír-
lapos: — Nem értem a kire-
kesztést a szakszervezet részé-
ről, ha a gazdasági területről
nincs ilyen. Mi az „A” variációt
támogatjuk.

A felszólalások végezetével
Mundruczó Kornél megállapí-
totta, hogy logikus érvek hang-
zottak el, mind az „A”, mind pe-
dig a „B” változat mellett. Is-
mét megerősítette, hogy ez az
alapszabály rövid időre szóló
struktúrát rögzít. Ezután elren-
delte a szavazást, amelynek
eredményeként *Kónya Lajos*

iktatásával újra átgondolhassák
a dolgokat, de ezt a megoldást
a kongresszus résztvevőinek
többsége — vita után — elve-
tette.

E napirend lezárása után
Mundruczó Kornél szóbeli elő-
terjesztéseket tett, amelyekhez
kérte a fórum állásfoglalását.

Első témakörként a *Postai és
Hírközlési Dolgozók Lapja* sze-
repelt. *Mundruczó Kornél* is-
mertette a MATÁSZ országos
titkárnak levelét, amelyben
Péntek Petronella nyílt pályáza-
tot, 3-5 fős szerkesztőség felál-
lítását és — elfogadható áron
— előfizetési lapot javasol;
olyat, amely az olvasók tájéko-
ztatását szolgálja.

Mundruczó Kornél — az elő-
zetes vélemények összegyűjté-
se alapján — a következő ja-
vaslatot terjesztette elő: Le-
gyen újság, mert a PDSZ-nek
szüksége van rá. Olyan színvo-
nalas lap kell, amelyik a postá-
ról szól, és kisebb költséggel ál-
lítható elő. Tehát olyan önálló
postás lapra van szükség,
amely a lap nevében is kifeje-
ződik. Ebben az évben még ne
legyen előfizetés, de 1995. ja-
nuár 1-jétől már — a tartalmi
megújulással együtt — így kell
megjelennie. Ám július 1-jétől
már Postás Újságként jelentet-
jük meg.

Néhány kérdés felvetése és
megválaszolása után a küldöt-
tek a javaslatot elfogadták.

Ezután az országos titkár be-
jelentette, hogy miután a MA-
TÁSZ és a Műsorszóró Szak-
szervezet is kilépett, illetve ki-
lép a szövetségből, ezt teszi a
PDSZ is. 1994. június 30-i hatály-
lyal. A PDSZ mint önálló szak-
szervezet, képviselőket kér az
MSZOSZ-nál. Erről értesíteni
fogja mind az MSZOSZ-t, mind
a társszakszervezeteket.

A küldöttek — 36 tartózkodással — megszavazták az elő-
terjesztést.

A következő — kellemes na-
pirendként — kitüntetésekre
került sor, az intézőbizottság
döntése alapján. A testület
ugyanis azt javasolta az orszá-
gos tanácskozásnak, hogy ala-
pítson egy olyan központi kitün-
tetést, amelyből évente 20-at
20 ezer forint jutalomösszeggel
adnak át az arra legérdeme-

Hogyan tovább?

A MATÁSZ gazdálkodásáról és költségvetéséről
tanácskozott a titkárok országos tanácsa

(Folytatás az 1. oldalról.)

zős pénzvagyion MATÁSZ-t
megillető része pedig 7,7 millió
forint. Ezzel szemben a tagdíj-
alapú költségek megközelítik a
25 és fél milliót, az elhelyezési
és működési költségek pedig a
17 millió forintot. A főbb szá-
mok lehetőséget biztosítanak
arra, hogy a költségtényezők ne
romoljanak.

Áttérve az 1994. évi költség-
vetésre az országos titkár azt
emelte ki, hogy a tagdíjalapú
költségek forrását bemutató
melléklet hasonló módszerrel
készült mint a múlt évi, vagyis
változatlan létszámot feltéte-
lezve 5-10 százalékos belső tar-
talékkal. Ez azt jelenti, hogy a
néhány százalékkal magasab-
ban realizálódó bevétel várha-
tóan elbír némi létszámcsök-
kentést. Ez azonban nem lehet
cél. Reményeik szerint azon-
ban, ezt a Titkárok Országos
Tanácsa által kezdeményezett
akcióval sikerül majd elkerülni.

Dr. Vinciczay Ferenc

Az akciónak egyes területeken
már mutatkoznak az első po-
zítív jelei.

Az írásos javaslat szerint a
MATÁSZ 1994. évi nettó tagdíj
bevétele 29 millió 982 ezer, a
kiadásokat 26 millió 219 ezer fo-
rintra tervezték.

A szóbeli kiegészítő és az írá-
sos előterjesztés vitájában töb-
ben is szót kértek. Legrészlete-
sebben dr. Vinciczay Ferenc, a

pénzügyi ellenőrző bizottság el-
nöke fejtette ki véleményét.
Észrevételeit ellenőrzési ta-
pasztalataikra alapozta. A MA-
TÁSZ gazdálkodását alapve-
tően pozitívnak értékelte, majd
ellenőrzési és utalványozási
hiányosságra hívta fel a figyel-
met. Végezetül javasolta, hogy
a testület fogadja el az 1993.
évi gazdálkodásról készült be-
számolót és az ez évre terve-
zett költségvetést.

A vitát az országos titkár fog-
lalta össze. A felvetődött kérdé-
sekre adott válasza után a tes-
tület a MATÁSZ 1993. évi gaz-
dálkodásról szóló beszámolót,
s az 1994. évre tervezett köl-
tségvetést elfogadta. A pénz-
ügyi ellenőrző bizottság észre-
vételei nyomán a TOT úgy hatá-
rozott, hogy augusztus 31-ig
készüljön el a MATÁSZ pénz-
ügyi gazdálkodási és ügyviteli
szabályzata.

Visi Ferenc

A Postás Szakszervezetért kitüntetésben részesültek

Bella Ferenc

Kocsis Ilona

Kőhalmi Gyula

Kurucz István

Barna Istvánné

Dr. Auerné Szent-Anday Melinda

Mészáros Attiláné

Tóth Vilmos

Privatizáció előtt a Német Posta

A Német Postás Szakszervezet Elnökének meghívására a PDSZ országos titkára, *Mundruczó Kornél* kétnapos nemzetközi konferencián vett részt, május 30–31-én Bonnban. Erről a rendezvényről, az ott szerzett tapasztalatokról kérdeztem a PDSZ országos titkárát.

— A kétnapos tanácskozást „*Fórum a korszerű, közszolgálati, egyetemes, postaszolgálatok biztosításáért*” címmel rendezték meg. A Fórumot megelőzően a Német Postás Szakszervezet akcióhetet szervezett a következő mottókkal:

„A postai reformot szociális szempontból körültekintően kell végrehajtani.”

„A munkavállalókat meg kell védeni.”

„A közszolgálati feladatokat meg kell tartani.”

Az akcióhét csúcspontja a május 29-i Dortmundban megtartott nagygyűlés volt. A gyűlésen 14 ezer ember vett részt, tiltakozva a tervezett postai privatizáció ellen.

A szövetségi kormány átfogó postai reformra készül. Nemcsak formailag akarják privatizálni a Német Posta Vállalatok szervezetét, hanem a feladatok és a szolgáltatások privatizációjára is készülnek.

— A bonni konferencián kik vettek részt?

— Tizenhét ország szak-szervezeti képviselői, Japánból, az Egyesült Államokból, Nyugat- és Közép-Európából. A szakszervezeti tisztségviselők mellett a konferencia munkájában részt vettek az Európai Unió és a külföldi postaigazgatások szakemberei is.

Előzetesen hat ország szak-szervezeti képviselőit kérték fel előadás megtartására. A közép-európai térségből a magyar Postai Dolgozók Szakszervezete, annak képviselője kapott ilyen lehetőséget.

Előadásomat: „*A postaszolgálat privatizációja, liberalizációja — pro és kontra — Magyarországi szemléletéből*” címmel tartottam meg.

— Mi lehet vajon az oka, hogy Nyugat-Európából mind nagyobb érdeklődéssel figyelik a Magyar Posta körül kialakult helyzetet?

— Többek között ez a figyelem annak is szól, hogy Európában egyedülálló módon csak Magyarországon működik részvénytársasági formában a Posta. Bonni előadásomban szóltam a Magyar Posta Vállalat 1990. évi szétválásáról, szakszervezetünknek a szétválással összefüggő garanciális igényeiről. Megemlítettem szakszervezetünk tevékenységét a Posta-törvény előkészítő munkálataiban.

A németországi tapasztalatok tovább mélyítették meggyőződésemet, mely szerint a Magyar Parlament 1992-ben egy európai színvonalú törvényt fogadott el, a postai tevékenységek szabályzásáról.

— Milyen veszélyei lehetnek a Német Posta privatizációjának?

— A Német Parlament ez év februárjában első olvasatban tárgyalta a „*Postareform II.*” című törvényjavaslatot. A konzervatív gazdasági — liberális szövetségi kormány javaslataival, a Német Szövetségi Posta vállalatai, a Postaszolgálat, a Tele-

kom, és a Posta Bank privatizációjára törekszik. Célja, hogy a távközlés növekvő piacára engedje a privát nyereségérdekeket, és kiiktassa a postai, postabanki, és a távközlési ágazat iránti közszolgálati felelősséget.

A Német Postás Szakszervezet a benyújtott törvényjavaslatot elutasította.

A Posta Szakszervezetnek hosszú tárgyalások árán — a Német Szociáldemokrata Párt elnökének bevonásával — sikerült elérnie, hogy a konzervatív — liberális törvényjavaslattal szemben a Szociáldemokrata Párt 10 pontos módosító javaslatot nyújtott be.

A Postás Szakszervezet továbbra is elutasítja azokat az elképzeléseket, hogy a postai és távközlési szolgálatok magán-, nem pedig közszolgálati feladatok lennének. A szakszervezet kritikusan figyeli és konstruktív javaslatokkal kíséri a törvényhozás vitáját. A három vállalatnál dolgozó 670 ezer munkavállaló érdekeit tartják szem előtt.

— Úgy gondolom, a Németországban most folyó vita és majd a döntés nem csak német belügy.

— Valóban nem csak német belügy. Felszólalásomban én is utaltam arra, hogy 1989-ben Magyarországon a szakmai viták során, többen hivatkoztak a Német Posta akkori átszervezésére, reformjára. Ha eldől a kérdés, az hatással lesz az összéurópai postára, így a mi postánkra is. Ezért is volt megtisztelő szakszervezetünk meghívása a konferenciára.

— Márk —

Kongresszusi jegyzetek

Hányszor szavazzunk?

„Nehezebb egy kialakított véleményt megváltoztatni, mint egy atomot részekre bontani.”

(Albert Einstein)

Miként a kongresszusi tudósításban is olvashatjuk, az alapszabály-módosítás lényegét jelentő „A” és „B” változat között megoszlottak a vélemények és ez a szavazatokban is megmutatkozott. Nem jött létre a konszenzus, márpedig erre lett volna szükség, hiszen a jogászok ide vonatkozó álláspontját megszavazta a fórum. Miután kiderült, hogy nem jött létre konszenzus, így egyik variációt sem lehet elfogadottnak tekinteni, a küldöttek egy (szűkebb) csoportja azt javasolta, hogy ismételjék meg a szavazást. Tartsunk szünetet — ajánlották —, gondolják át újra a dolgokat, és utána voksoljunk ismét.

Az elnöklő *Mundruczó Kornél* és a napirend előadója, *Meszlényi Ferenc* is ellenezte ezt a javaslatot, mondván, egyszer szavaztunk már, mindenkinek lehetősége volt át-gondolni álláspontját, következőképp, legjobb meggyőződése szerint emelhetne fel a kezét. Vegyük komolyan magunkat, tartsuk tiszteletben saját döntésünket —

hangzott a kollégális intelem. Ám, hogy ebben a kérdésben is érvényesüljenek a demokratikus játékszabályok, az országos titkár szavazást rendelt el abban, hogy megismétlődjék-e a voksolás.

A többség elvetette a duplázást, elfogadva az ellene felhozott érveket.

E sorok írója szerint is helyesen járt el a levezető elnök, és jól döntött a tanácskozás. Mert mi van akkor, ha újra szavaznak a küldöttek és akkor sem alakul ki teljes egyetértés? Meddig szavaztak volna? Addig, amíg elfogynak az ellenszavazatok? Tanulság: *felkészülten, megfontoltan kell szavazni.* Ez annál is inkább elvárható, mert nem kellett rögtönözni, előre megküldött írásos anyagban szereplő kérdéssről volt szó, tehát mindenkinek megfelelő idő állt rendelkezésére ahhoz, hogy felkészüljön, mérlegeljen és kiértelmezze álláspontja szerint foglaljon állást.

Hogyan beszéljünk?

Érthetően, világosan, kultúráltan — válaszolhatjuk. De úgy tűnik, ez nem mindig sikerül. A kongresszuson is volt példa az ellenkezőjére. Az egyik küldött — megfelelő szövegkörnyezetben — úgy fogalmazott, hogy „a káéftéknek kilátszott a csupasz seg-

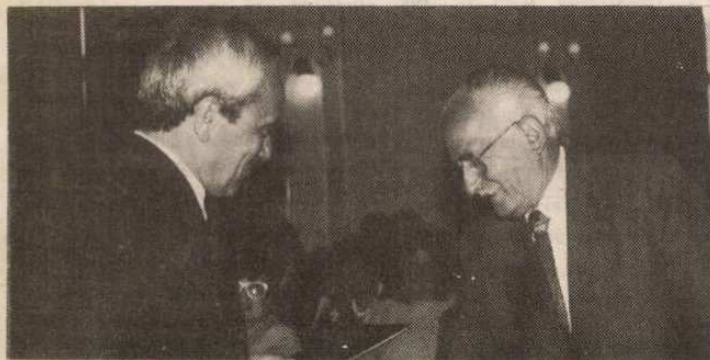
ge”. A másik felszólaló pedig ezt a hasonlatot használta: „közös lónak tőrös a farka”. Mind a két szereplő hölgy volt. Ezt nem bántó szándékkal mondom, csak a tények kedvéért.

Most lehet úgy magyarázkodni, hogy szóbotlászról volt szó, indulatosak lehettek az „elkövetők”, jópofák akartak lenni, meg miért kell ezt egyáltalán felemlíteni, amikor ennél nagyobb trágárságokat hallunk az utcán, családi körben, a rádióban és a televízióban. És még milyen izléstelenségeket olvashatunk a lapokban, a folyóiratokban, a könyvekben?! Ez is egy vélemény. De elfogadható-e, amikor szalonképesen is kifejezhetjük magunkat?

Nem helyénvaló-e arra gondolni, hogy mégiscsak egy jelentős közéleti fórumon hallunk ilyeneket, és nem is akármiktól, hanem szakszervezeti tisztségviselőktől?

Ne menjünk be ebbe az ut-
cába, ne fogadjunk el minden-
torz kordivatot. A szabadság-
ban ne engedjünk a szaba-
dosság csábításának, mert a
demokrácia sem azt jelenti,
hogy mindent szabad. A sza-
vak is szennyezhetik úgy a
környezetet, mint a járművek
füstgáza a városi levegőt.

K. S.

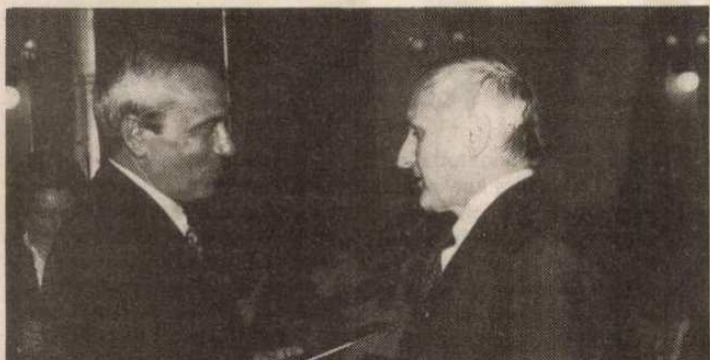
Kaposvári József

Mirkovics Mihályné

Farkas Zoltánné

Fehér László

Molnár Istvánné dr.

Kaszás Józsefné

Katona Sándorné

Honty Ferencné

Steidl Ernőné

Ruvics Lajosné

Tasi Istvánné

Mészáros Ferencné

A választás éjszakái

Május 8-án este 7 órakor az Irányi, illetve Váci utca sarkán levő vendéglátó-ipari műintézményben rádiós barátommal egy-egy pohár sör lehajtása után megállapítjuk, hogy alighanem életünk legizgalmasabb éjszakája elé nézünk, s erre gyorsan megiszunk még egy pohárral.

* * *

Mindeme cselekedeteink és tökéletesen egyetértő megállapításaink után átbukdulkunk az alig 30 méterre levő Nemzeti Demokrata Szövetség irodáiba, ahol egy-két igazi törpörtyús pogácsa elmozdítása után betelepülünk Pozsgay Imre pártelnök szobájába, aki ezt, „honzoglásunk” után pár perccel később megérkezve, teljesen természetesen fogja fel.

Ezután illő tisztelettel bemutatkozom, s pár mondatot váltunk arról: furcsa, hogy eddig sohasem találkoztunk, annak ellenére, hogy évekkorábban az újságírási azon területén dolgoztam, amely erősen kapcsolódott az ő tevékenységéhez. Ha nem, hát nem, és valószínűleg érzésem szerint egy olyan párt elnökének szavait hallgattam ezután a várható esélyekről, aki pártját tekintve szeretne optimista lenni, de maga is tudja: ez csak optimizmus, semmiképpen sem realitás. S hogy ez mennyire így volt, pár órával később már pontosan tudtam. A történethez még az is hozzátartozik, hogy Pozsgay Imre Svájcban tanuló fia hazajött szavazni, s ezzel kapcsolatban valamit azért ne felejtünk el. Az úgynevezett pártállam lebontásában ő is tett egy-két dolgot, s ha jól emlékszem, Pozsgay Imre volt az, aki 1956-ot először felkelésnek nevezte és nem ellenforradalomnak. Ha nem így volt, elnézést kérek, de abban biztos vagyok, mélyrepülésében maga is hibás.

— Ünnepelni megy? — kérdezi a Volán-taxi gépkocsivezetője, aki az Irányi utcából átvizsz az MSZP Köztársaság téri székházába este 9 órakor.

— Miért, gondolja ezt? — kérdezem.

— Na már ne haragudjon, „ezek” szerintem hülyére győzik magukat — válaszolja.

— Maga szerint baj, ha „ezek” győznek?

— Nézze, uram, nekem egy fontos, élejem és ne dögöljek meg éhen.

— Mennyivel tartozom?

— Semmivel... Örülök, hogy velem utazott...

* * *

Horn Gyula balesete után szinte félve lépek be az MSZP Köztársaság téri székházába, számítva arra, hogy még a cipőmet is le kell vennem, de ilyesmire szó sincs. Igaz, az ajtóban álló biztonsági emberek egyikét még a miskolci kampányzáró nagygyűlésről ismerem, de az utána jövőket sem kényszerítik méltatlan pucerkodásra. Ezen a tényen pedig érdemes elgondolkodni...

Érdemes, mert Horn Gyula éveken át még elképzelni sem tudta, hogy őt bármiféle alantas fizikai támadás érhetné, s szerintem ezt ma sem képzelem. S hogy az utóbbi hónapban ennek ellenére mégis testőrök vesznek körül, nem az ő kitalálása. Van egy olyan érzésem —

tapasztalt meggyőződéseim — utálja is az ilyesforma védelmet.

* * *

Amúgy a székházban talán este 10 óráig még tart a hivatalos fegyelem, mert csak az első emelet áll a tisztelt érdeklődők rendelkezésére, a többi már zárt terület — már akinek —, de ott aztán akkora a nyüzsgés, hogy Babel elbújhatna mellette. Esélytelenül próbálják meg, hogy a szomszédok, a fotósok, újságírók, tévések.

Szegény Szekeres Imrét, aki a pártelnök balesete miatt rászakadt a tájékoztatás minden nyúga és problémája — egyik sarokból a másikba cibálják a tudósítók —, s majdnem megcsókol örömeiben, amikor rémülten néz rám, s megnyugtatom, tőlem egyelőre nem kell „tartania”. „Ez igazán szép tőled” — mondja félmosollyal, s már nyilatkozik is az egyik külföldi hírügynökségnek, homlokát törölgetve.

* * *

Éjjel fél egykor sajtótájékoztatót, de előtte még bekukkantottam az MSZOSZ székházába is, ahol a már majdnem biztosra vehető első forduló eredmények tudatában győzelmi mámor tombol, csak Keleti Tamás, a textíles szakszervezet vezetője pasziánszozik rendíthetetlen nyugalommal. Persze könnyű neki, ő nem indult a választásokon.

Szóval sajtótájékoztató az MSZP-ben, rövid hurrá és áradó jókedv után higgadt és nagyon megfontolt értékelés — naná, hogy *Békési László* szájából —, s talán csak *Keleti György* az egyetlen, akinek arcáról egy pillanatra sem távozik a mosoly. Mit mondjak, van rá oka, hiszen óriási fölényrel elsőként jutott be a parlamentbe százhalombattai pártbéli kollégájával egyetemben. Velük kapcsolatban egy csöppnyi intimítást, kérem, engedjenek meg nekem; mindkettőjüknek olyan csinos és tündéri kislánya van, hogy öröm rájuk nézni.

Éjjel háromkor érek haza. Feleségem még ébren van, s rövid beszélgetés után nem egyszerűséggel számunkéri tőlem, hogy hol voltam fél kettőtől. Értetlenül nézek rá, nem értem a kérdést. A miérte hamar fény derül. Addig az egyenes tévéközvetítés jóvoltából állandóan láttam, fél kettőtől helyemen már más ült. A magyarzat roppant egyszerű, két méterrel arrébb *Csintalan Sándor*al beszélgettem, illetve röhgöttünk, mint két rakoncátlan kolyok. Persze Csintalan is „megér egy misét”. Ő az, aki egyszer

rően képtelen nyugton maradni, s állandóan valami ökörségen tőri a fejét. Elképesztő jókedv és energia szorult ebbe az emberbe. Ő az MSZP jó értelemben vett fenegyereke — hál’ istennek, hogy van ilyen —, s mellesleg a szakszervezeti ügyek egyik koordinálójaként. Fél évvel a választások előtt megkértem, hogy választási kampányfüzetébe készítsek róla egy portréfotót. Mondtam, rendben, aztán kétszer átkoztam meg, mert a megbeszélte időpontban mindenki ott volt, csak ő nem.

Végül harmadszorra sikerült, de akkor is csak véletlenül. Ráadásul farmerben és egy színes pólóban volt, és haza akart szaladni átöltözni ingbe, nyakkendőbe, zakóba. Könyörögtem, hogy az isten szerelmére, eszébe ne jusson, mert elképzelni sem tudom, hogy egy ilyen stílus előnyére válna. Nem, mert természetétől teljesen idegen; ő egyszerűen farmeres, pólós „vagány”, nyilván azért lett — mint később kiderült — Franzstadt — IX. kerület — képviselője. Nos, a választás egész ideje alatt nem is láttam ingben, zakóban. Sem május 8-án, sem 29-én. Velhetően ezután sem sokszor.

* * *

*Kovács László*t, az MSZP külügyi szakértőjét, egykori miniszterhelyettesét meg pólóban nem tudnám elképzelni. No nem azért, mert ő meg a merev protokoll képviselője. Szó sincs ilyesmiről. Közvetlensége, póztalan kedvessége egyszerűen lehangoló. Mellesleg május 29-én neki köszönhetem, hogy az SZDSZ-székházból az MSZP-székházba érkezve, helyet kapok az elnökségi asztal mellett, ebben a sardiniás dobozt megszégyenítő, irgalmatlan zsúfoltságban.

Most aztán valóban szigorúak a biztonsági emberek; először menni legfeljebb az tud, aki korábban repülni is megtanult. Lehetetlen helyzet. En viszont nem szeretnék hátul toporogni, így aztán Kovács László „hathatós” közreműködésével, egyszerre csak ott találok magam az „ígéret” földjén, minden fényképező riporter vágyálmánál, alig 3 méterre a Szocialista Párt győzelmét bejelentő pártelnök, Horn Gyula mellett. Az első mondatok után jókora ütést kapok a vállamra, s zavartan fordulok hátra. Talán mondanom sem kell, hogy a tettes Csintalan Sándor.

— Na, mit szólsz? — kérdezi, s mielőtt válaszolni tudnék, újabb boldogsághorombában majdnem kiveri kezemből a fényképezőgépetem...

Ugyanezt kérdezi feleségem is, amikor hajnalban hazaérek. S ugyanezt kérdezi nyilván több millió honfitársam, még jó néhány héten át. A válasz csöppet sem egyszerű.

Egyelőre csak egyben vagyok biztos. Az pedig az, hogy a következő kormány a korábbinál sokkal intenzívebb párbeszédet öhoajt majd a társadalommal, s ez nemcsak óhaj, hanem valóság is lesz. Akkor pedig lassacskán kiscsoportosokból nagycsoportosokká léphetünk elő, s talán azt is megérjük, hogy az óvoda kertjében fák is lesznek. Szép zöldek, frissek és egyenes hajtásúak. De szép is lenne...

Veégh Ádám

Bővülő szociális ellátások

A kollektív szerződés 10. számú módosítása

A februárban megkezdett kollektív szerződés-tárgyalások külön részét képezte a szociális juttatások módosításának azon köre, melyeket a PDSZ, illetve a szakmai vezetés úgy ítélte meg, hogy az nem várhat 1995-ig.

Szakszervezetünk kiindulásként a december elején átadott kollektív szerződés-tervezetet tartotta az alapnak (tudva, hogy annak bevezetése költségvetésük miatt csak 1995-től lehetséges), míg a Magyar Posta Rt. az idei üzleti tervet tartotta szem előtt. A munkaadók elsősorban azzal érveltek, hogy az SZJA-törvény módosítása miatt jelentős többletterhet hárul a társaságra. A több alkalommal folytatott egyeztető (szakértői szintű) tárgyalás eredményeként készült az az előzetes előterjesztés, mely az április 29-i érdekegyeztető tárgyalás elé kerülhetett megvitatásra. Ez az anyag még elsősorban az Rt. elképzeléseire tartalmazott pozitív javaslatot, mely ellen szakszervezetünk nem emelt kifogást (például az üdülési térítési díjának szükségszerű emelése), de hiányoltuk azokat a módosításokat, amelyeket mi javasoltunk.

Az érdekegyeztető tárgyalás kompromisszummal zárult és az intézőbizottság elvi nyilatko-

zata lehetőséget adott arra, hogy a Titkárok Országos Tanácsa június 7-én a módosítási javaslatok alapján a megállapodásra felhatalmazást adjon az intézőbizottságnak.

Az intézőbizottság a felhatalmazás alapján az írásos anyaghoz képest pozitív megállapodást tudott kötni a Magyar Posta Rt.-vel.

A kollektív szerződés 10. számú módosítása az alábbiakat tartalmazza:

1. Az étkezési támogatásban részesülők köre — természetben nyújtott étkeztes esetén — kiegészül a tartósan beteg, szülési szabadságon levő, a nyugdíjba vonulással kapcsolatban felmentési idejüket töltő állományon kívüliekkel.

2. A szolgáltatásmunkaruha-elátás várakozási ideje a felvételi szolgálat szakképzett munkavállalóinál csökken. A postafor-galmi szolgálatot ellátó gépkocsivezetők és az utazószolgálatot ellátók cipőjuttatásban fog-nak részesülni. Egyes munka-körcsoportokban nagyobb választási lehetőség került kialakításra.

A juttatások kibővítésére elő-ször az utalványos rendszer ke-retében kerül sor.

3. A fővárosban üzemeltetett munkásszállások térítési díja kismértékben emelkedik.

*

A kollektív szerződés-módosítás aláírását megelőzően a PDSZ országos titkára, Mundruczó Kornél a Magyar Posta Részvénytársaság és a Postások Független Érdekvédelmi Szövetsége képviselői előtt — az aláírást nem gátolva — a következő bejelentést tette:

Megkérem a POFÉSZ-t, a POKÉSZ-t és a szövetségen kívüli alternatív szervezeteket, hogy a továbbiakban tartózkodjanak a Postai Dolgozók Szakszerve-tének bírálatától, hasonlóké-pen a PDSZ-hez, mely eddig sem bírálta és ezután sem kí-vánja bírálni az alternatív ér-dekvédelmi szervezeteket, azok

tevékenységét és tisztségviselőit.

Mindenki előtt ismertek az 1993-as üzemi tanácsi választások eredményei, és az is, hogy a választások után a szakszervezetünkre leadott szavazatok alapján szervezetünk jogosult kollektív szerződés-kötésre vagy annak módosítására.

A Munka Törvénykönyve együttműködési kötelezettséget ír elő a szakszervezetek részére a KSZ-tárgyalások során.

Eddig szakszervezetünk ebben az együttműködésben érdekelt partner volt. Az elkövetke-zendőekben is azok kívánunk lenni. Amennyiben a továbbiak-

ban szakszervezetünkkel szem-ben nem szűnnek meg a vádas-kodások, tevékenységünk minősítése, úgy ez az együttműkö-dést veszélyezteti vagy teljesen ellehetetleníti.

Bízva abban, hogy mindegyik érdekvédelmi szervezet továbbra is alapvető feladatának a dolgozók érdekeinek védelmét tekintem, remélem, hogy az előbb említett nem fogják megátol-ni szakszervezeteink között az együttműködést, úgy a kollektív szerződéssel kapcsolatos tár-gyalások vagy egyéb más, a munkavállalói érdekvédelem körébe tartozó kérdésekben.

CHARTA-FÓRUM A KOALÍCIÓRÓL

Helyzet van — mondta *Farkas-házi Tivadar* a Demokratikus Charta vitaforumának megnyitójában —, mikor hallassa hangját a civil társadalom, ha nem most?

Konrád György pedig ezt mondta bevezetőjében: — Kíváncsiak vagyunk, miről is van szó tulajdonképpen? Legyen-e koalíció vagy ne legyen? Ha lesz, mi legyen a tartalma? Sokféle véleményel találkozunk, azt szeretnénk, hogy magunk is tisztában lássunk, s ezeket a véleményeket eljuttassuk az illetékesekhez. Ehhez azonban tisztázni kell a problémát. Ezért — kérte a résztvevőket — mondja el mindenki gondolatait a koalíció mellett vagy ellen, de úgy, hogy érveit is sorakoztassa fel.

Így kezdődött a parázs hangulatú vita a Kossuth Klubban. Gyors egymásutánban léptek a mikrofon elé írók, közgazdászok, mérnökök, kutatók, filmrendezők, egyetemi tanárok, az SZDSZ és az MSZP tisztségviselői, országgyűlési képviselők. A felszólalók között többen voltak a liberálisok, mint a szocialisták, de szólásra jelentkeztek pártunkon kívüliek is. Hogyan oszlott meg a koalíciópártiak és az ellenzők aránya? *Valamivel többen mondtak nemet, mint igent.* A szocialisták közül valamennyien a koalíció mellett érveltek, a liberálisok többsége vagy elutasította, vagy kétségeit, fenntartásait hangoztatta. Számosan haboztak, inkább meditatáltak, mint állást foglaltak.

Az „igen” hívei szerint szélesebb lesz a kormány tömegbázi-

sa, társadalmi támogatottsága. Ha az SZDSZ belép a koalícióba, akkor nagyobb lesz a lehetősége gazdaságpolitikai elképzelései megvalósítására. Azért is jó lenne a koalíció, mert akkor az ellentétek is oldódnának. *Ha létrejön a koalíció, jobban jön a tőke, több lesz a pénz.* A szociálliberális koalícióra szavaztak a választópolgárok, az MSZP tagságának többsége is koalíciópárti, és ezt ajánlják a mértékadó külföldi szakértők is. *Történelmi esély előtt áll a két párt.* Együtt könnyebb lesz, hiszen a programokban sok a közös. Egy koalícióból ki lehet lépni, de utólag belépni nem lehet. A kívül maradó párt önmagát fogja leértékelni.

A „nem”-pártiak szerint az MSZP sötét ló, van benne KISZ-frakció (BIT) és SZOT-frakció (a szakszervezeti vezetők). Fennáll az állampártosodási veszély. A szocialisták még nem mentek ki eléggé a hatalomból ahhoz, hogy visszajöjjenek. Az ország olyan nehéz gazdasági helyzetben van, hogy a kormány rövid időn belül elveszítheti támogatottságának nagy részét és instabillá válhat. A liberálisok ne kapcsolódjanak az MSZP reménytelen küzdelmeihez, az SZDSZ ne oldódjon fel a növekvő feszültségekben. Az MSZP-re szavazók táborában túl nagy a biztonság-igény, s ennek nem lehet eleget tenni. Nem biztos, hogy az MSZP egyéges marad. *Békési és Nagy Sándor ellentétes nézeteket vall.* A két párt között is nagyok a különbségek.

Az elgondolkodtató érvek közben felizzottak az indulatok a heves eszmecsereben. Voltak olyan liberális felszólalók, akik úgy beszéltek, mintha ultimátumot adtak volna át, mintha az SZDSZ nyerte volna meg a választásokat. Voltak olyanok is, akik kétségbe vonták a Charta illetékes-ségét a koalíció témakörében, mondván, ez a pártok dolga és felelőssége. Övták a Chartát a szerepváratól, hiszen a demokrácia nincsen veszélyben. Mások viszont úgy vélték, a szociálliberális koalíció éppen a Chartában jött létre, hiszen minden Charta-fórumon és -tüntetésen együtt voltak jelen, együtt vonultak liberálisok és szocialisták, valamint szimpatizánsaik.

Mire e sorok megjelennek, már eldőlnék a koalíció kérdései. A pro és kontra vélemények fellelevenítése, az indulatos szellemi csatározás légkörének érzékelése mégis hasznosnak látszik, mert a tanulságok velünk maradnak. Szükségünk lesz rájuk holnap és évek múlva is. Arra például, hogy bizony még melyek az ellentétek, erős a gyanakvás, a bizalmatlanság, könnyebb beszélni a toleranciáról és a kompromisszumkésztségről, mint érvényesíteni azt a gyakorlatban. És a vita hevében nem könnyű kordában tartani az indulatokat a ráció javára. Még nehezebb dolog a személyes ambíciókat, a csoport- és a pártérdekeket alárendelni a társadalom, az ország érdekeinek. Pedig hát mégiscsak ez a legfontosabb.

Kárpáti Sándor

Nyitás előtti őrjárat a balatoni postás üdülőkben

Túlzás lenne azt állítani, hogy lángoló szerelem fűz össznépi nyaralóhelyünkhöz, a Balatonhoz. S ha már magyarázatot kéne adjak, bizonyára kitelne egy gépelt oldal is, de az is biztos, hogy a magyarázatoknak több mint felével sokan nem értenének egyet.

Ezen pedig azt hiszem, nincs mit csodálkozni, mert beszélhet bárki bármit, a Balaton az Balaton, kis és nagy családok egész évben várt pihenő- vagy felüdülő helye, s talán még ma is álmaink netovábbja. Különösen így van ez napjainkban, amikor az egykori üdülőjegy-támogatási rendszer alaposan megváltozott, s az üdülni vágyó jó mélyre kénytelen nyúlni a zsebébe, ha üdülni vágyik. A rendszer azért működik, s

rumlit kevésbé kedvelő — maximálisan megtalál mindent. Megtalál, mert bár itt is — mint mindenhol — kökémények az üzleti szempontok, családtagnak tekintik a szakszervezeti beutaltat, s nem néznek rá ferde szemmel, ha hóna alatt otthonról idecipelt televízióját kívánja szobájában üzemeltetni, s tévét nem a háztól bérel, napi 80 forintért.

Gondolom, sokan tudják, hogy az üdülni nem a Balaton partján van — így nincs saját strandja —, de ez a fürödni vágyóknak aligha okoz gondot, mert kapott fürdőjegyük birtokában pár száz méter gyaloglás után, kényük-kedvük szerint lubickolhatnak. S ami talán különlegesség; a kétágyas szobák mellett 16 olyan négyágyas szoba is ta-

tart kapcsolatot, s úgy tűnik, főleg határon túli vendégeket toboroz. Így aztán a gyógyfürdőben kétféle vendég található: *privát és szociális beutalt*. Ez utóbbiak jelentik a szakszervezetek által beutalt — vagy szakszervezeti beutalójegyekkel rendelkező — dolgozókat. Ők általában 24 ezer forint befizetése után tölthetnek két hetet teljes ellátással, s minden igényt kielégítő szolgáltatással együtt. (Svédasztalos reggeli — háromféle napi menü, betegkártya bemutatásával pedig a gyógyszálló egészségügyi szolgáltatásai.)

Ottjártunkkor mindenesetre úgy tűnt, egyelőre osztrák és német üdülve gyógyulók vannak túlsúlyban, köztük szép számú visszatérő vendég. Mindezt *Tolnay Zoltán*, szállóvezető távollétében *Kása Jánosné* mondta el, aki mellesleg 35 éve dolgozik Hévízen és a sokszor emlegetett „szamárlétra” minden fokát végigjárta.

Ha valaki a történeteket alaposan ismeri, ő aztán igazán az. „Szegényt” különben búcsúzáskor két, azaz két szép magyar forinttal megróvidíttem, mert ennyiben fogadtunk; *ki az idősebb*.

Sajnos én győztem, jó pár évvel, de a két forint nyereségen túl már az is örömmel töltött el, hogy jóval fiatalabbnak nézett, mint amennyi vagyok. Pedig alig két órát töltöttem a szállóban... Arra már gondolni sem merek, mi lett volna, ha történetesen két hétig vendégeskedek itt? Lehet, hogy mutáló kamaszként távozok? Meg kéne próbálni... Unokáim hogy röhögnek...

*

Arról viszont csak halvány sejtéseim vannak, hogy a boglári gyermeküdülőből hogyan távoznak az ifjú — 6—14 évesig — beutaltak. Postászüdülők gyermekei, akik az ország úgyszólván minden szegletéből érkeznek, egyelőre még nem koedukáltak, mert a kéthetes turnusokban

ez évben vagy fiúk vagy leányok üdülnek. Az egy éve üdülővezető *Molnár Zoltán* ezen is változtatni szeretne, meg sok minden egyében. Azon is például, hogy egyes társszervek — akik az üdülő társtulajdonosai — is fizessék a rájuk háruló költségeket, még akkor is, ha amúgy a szolgáltatásokat nem veszik igénybe.

Vagy ha nem — de ezt már én mondom — egy esetleges későbbi vagyoneelosztáskor ne úgy lépjenek fel, mint akik mindent megtettek azért, hogy az alapvetően remek létesítmény ne szakadjon a gyerekek fejére, s amiért úgyszólván semmit sem tettek, azt, mint általuk támogatott követeljük.

Azt hiszem, többször leírtam már, hogy gyermekügyben iszonyúan elfogék vagyok, épp azért tökéletesen értettem *Molnár Zoltán* szavait, melyek nagyjából arról szóltak, hogy mennyire fontos ez az üdülő. Például olyan postás szülőknek, akik maguk képtelenek üdülni menni,

gyermekeik viszont két hét felhőtlen boldogsággal teli élményekben részesülhetnek. Részt vehetnek hajókiránduláson — vajh hányan ültek korábban hajón? Bábéladásokat rendeznek, s hogy a nagyok se unatkozzanak, diszkrét is van, s naponta ötször tele-rakhatják pocakjukat. Arról nem is szólva, hogy beszélgethetnek olyan tájegységekről érkezett társakkal, amelyekről talán még hallani sem hallottak.

S hogy a háttérben ennek érdekében milyen kemény és átgondolt szervező munka fo-

lyik, már igazán nem rájuk tartozik. Ők csak napozzanak, fürödjenek, ökörködjének és érezzék nagyon jól magukat.

Mi felnőttek pedig gondolkozunk el azon, hogy miért nem tisztítottuk éveken át a csatornarendszert, s azon is, hogy van egy gyermeküdülők a Balatonnál, amely saját magát tartja el, miért alakítottunk alkalmanként teljesen ésszerűtlenül, szóval azon, hogy mit veszünk, ha ezt az üdülőt szükséges nyugként kezeljük.

— Veégh —

Harminckét település, telefonközelben

Telefonfejlesztés dolgában örvendetesen felgyorsultak az események, irtuk egy korábbi tudósításunkban, megjegyezve: az 1990-es önkormányzati választások után csaknem valamennyi településünk vezetője kiemelten fontos feladatú tűzte célul maga elé a telefonfejlesztést. Ezt segítő többféle vállalkozás, szerveződés alakult szép sorjában, s a megfelelő modell választva, a telefonhoz jutás gyors reményében vette kezdetét a dolog gyakorlati része.

Voltak, s vannak sikeres szerveződések, ahol viszonylag rövid idő alatt valósult meg a nagy feladat, s lettek boldog telefontulajdonosok az igénylők. Vannak „késésben” lévők, s vannak olyan szerveződések is, amelyek sajnálatosan csődbe jutottak. Ez utóbbiak mentve a menthetőt, „futnak a pénzük után...”

Kitérő után

Mi most egy „késésben” lévő vállalkozást mutatunk be, amely telefonfejlesztés rövid kitérői várakozásra kényszerült ugyan, ám az ügy — a vasúti hasonlatnál maradva — immáron elmozdult a holtpontról, „sinen” van. Több mint remény; Pest megye újabb 32 településén hamarosan megépül a hálózat, alig egy év elteltével jut telefonhoz az ott élő több mint százezer lakosság.

Napjaink történetét megelőzően szólunk dióhéjban az előzményekről. Azon tény ismeretében, hogy a Tápiómenti—Nagykátai térsége — településeiben alig „másfél” a száz lakosra jutó, s rendkívül korszerűtlen technikát jelentő telefonkészülékek száma, még 1991-ben összeültek e terület

rész önkormányzatainak polgármesterei. *Farmos, Nagykátai, Sülysáp, Szentlőrinc, Tápióbicske, Tápiógyörgye, Tápióság, Tápiószecső, Tóalmás, Újszilvás, Pánd* települések elhatározták — további települések későbbi csatlakozását is lehetővé téve.

A helyi telefonársaság megalakítását, részvénytársasági formát választva. A távközlési rendszer műszaki—gazdasági tervezése, annak megvalósítása — fővállalkozói minőségében — a Műszertechnika Rt. feladata lett volna... Nos, 1991-ben „TÁPIÓTEL Telefon Rt.” cégnévvel alapított részvénytársaság megfogalmazta fejlesztési vállalkozási okirátában — részletesen megjelöli azokat a feladatokat, jogokat, kötelezettségeket, amelyek a fejlesztést vállaló önkormányzatokra, illetve a tervezett beruházást végző Műszertechnika Rt.-re várt volna. Érthető, hogy a megfelelő tájékoztatást követően — s az egységenkénti 15 ezer forintos ár ismeretében — ostromszerű lakossági rohamot kellett kiállniuk az említett önkormányzatoknak — minden várakozást felülmúlt a telefonigénylői készség.

A TÁPIÓTEL-hez hasonló szerződést kötött a Műszertechnika Rt.-vel *Dabas*, s annak tagabb térsége, DÉT-COM névvel, tették ezt mindketten, rövid időn belüli telefonhoz jutás reményében. E vállalkozás időközben „megfeneklett”, s ennek több oka van, amelyekről szólni meglehet tanulságos lenne, ám így utólag mégiscsak időt rablóan fölösleges.

Azért is fölösleges, mert kedvező változásról, ígéretes fordulatról szólhatunk „telefonügyben”, s ez napjaink története már. A MATÁV Rt. távközlési piacon való kizárólagos pozíci-

óját is figyelembe véve, az illetékes minisztériumi szaktárca koncessziós pályázatot hirdetett a távközlés fejlesztését segítve — gyorsítva —, sok más mellett, éppen a monori primer körzete is. E pályázatot az MCG rövidítésű amerikai cég nyerte el, jogot szerezve a térség telefonfejlesztése megvalósítására.

Koncessziós pályázat

A TÁPIÓTEL Rt., illetve DÉT-COM Rt. területén, Nagykátai, Dabas, Monor városok, s azok vonzáskörzetének számító települések önkormányzata, illetve az MCG, amerikai partner alkotta „Monor Telefon Rt. Koncessziós Társaság” nevet viselő vállalkozásban — információink szerint — a napokban veszi kezdetét a nagy munka. Elsőként a TÁPIÓTEL — körzete kerül sorra, az itteni már korábban elkészült komplett kiviteli tervdokumentációk jóvoltából. Az időközben 16-osra bővült településhálózat minden községe (városa) telefonhoz jut, még az idén. Egy éven belül pedig a teljes 32 települést jelentő térség hálózatképzésére, átadására is sor kerül majd a tervek szerint.

Kedvező áron

S még egy lényeges dolog: a korábbi igénybejelentők — befizetők — természetesen az eredetileg megállapított 15 ezer forintos áron jutnak telefonhoz. De a később jegyzett vonalak ára sem kerül ennél sokkal többbe; a húszezer forintot sem éri el ez az összeg. A közületi telefonok ennél persze drágábbak lesznek itt is.

Jandó István

úgy tűnik, idén talán a tavalyinál kedvezőbb feltételek mellett zajlik majd. S hogy mennyire felkészülten várják üdülőink a postás család tagjait, arra kerestünk választ balatoni látogatásunkkor.

*

Balatonalmádi mindig is a postás üdülők gyöngyszemei közé tartozott, s azt hiszem, ez a „besorolás” ezután sem fog változni. Még akkor sem, ha a házat sok éven át igazgató *Bacsárdi János* ma már nyugdíjas, de aligha rejti el eddig szerzett tapasztalatait az utód, *Tamási Károly* elől.

Az üdülő különben a soproni postaigazgatóság fennhatósága alatt működik, s azon üdülők közé tartozik, ahol a valóban pihenni vágyó — s a

lálható, mely valójában két szoba, s a gyermekekkel érkezőknek ideális megosztást jelent. A rendezett gyönyörű park pedig annak is a béke szigete lehet, aki utál mindenféle felhajtást, csöndben kíván feltöltődni, szeret nyugodtan üldögélni, s jó levegőt szippantani. Balatonalmádin mindez adott, s ha jól főznek — miért ne tennék, piszkosul irigylem az ide beutaltakat...

Balatonalmádi után Hévíz sem tűnik elvetnivalónak, már ami elhelyezését és környezetét illeti. Az épület szobái viszont már aligha nevezhetők modernnek és korszerűnek. Ráadásul, bár homlokzatán a „Postás gyógyszálló” név díszel, mai üzemeltetője, a HB Hotels Kft., mely se nem postai, se nem távközlési szerv, kft. a javából, mely többek között 5 utazási irodával

A postaszervek ellátója, az Anyag- és Értékcikk Hivatal

A Magyar Posta Rt. pénzével, több milliárdos értékekkel gazdálkodnak

A Lehel téri piac közvetlen szomszédságában, a Váci út 17. alatt, a Lipót-központtal egy háztömbben található a Magyar Posta Anyag- és Értékcikk Hivatala. A kívülállóban már a neve is sejteti, hogy az épület falai között nem aktakucakok, bürokrata ügyintézők dolgoznak, hanem anyagokkal, értékekkel gazdálkodó szakemberek. Olyanok — gondolom maga az intézmény is erre hivatott —, akik nagyon fontos szerepet töltenek be a posta életében. Anyira fontosat, hogy nélkülük — némi túlzással — megállna az élet, de ha az nem is, szent meggyőződése, hogy a postai szolgáltatásban zavarok keletkeznek. Az Anyag- és Értékcikk Hivatal felelősségteljes munkájáról Pápai Béla igazgatóval beszélgettem.

— Mi tartozik a hivatal hatáskörébe?

— Minden, ami a posta intézményei és hivatalai zavartalan működéséhez elengedhetetlenül szükséges. Mi látjuk el az intézményeket és a hivatalokat típusbútorokkal, a gazdálkodáshoz nélkülözhetetlen munkaeszközökkel, a postákat értékcikkkel.

— Válaszából ítélve a hivatal több lábon áll.

— Találó a megfogalmazás. Ha tevékenységünket témák szerint csoportosítjuk, akkor azt kell mondanom, hogy három lábon állunk. A két hagyományos feladathoz — értékcikk- és anyagellátás — társult már egy harmadik is.

— Hallhatnánk arról bővebben, hogy melyikhez mi tartozik?

— Természetesen. A legnagyobb értékcikkfogyasztók a postahivatalok. Érthető, hiszen alaptevékenységük a szolgáltatás. Ehhez kellékekre, forgalmi, alkalmi és illetékbélyegekre, levelepapírra, borítékra, különféle levelezőlapokra, postautalványokra, nyomtatványokra van szükség, hogy csak a legismertebbeket említsem.

Az anyagellátás fogalmába pedig minden, a postaszerveknél használatos, az üzemeltetéshez, a munkához szükséges eszköz — szabványosított bútorok, kerékpárok, formaruházat

is — beletartozik. Ezek beszerzése, készletezése, megrendelésre történő kiküldése a postahivataloknak, mind a mi feladatunk. Raktárainkban több milliárdos értékű készlettel gazdálkodunk.

A harmadik lábon állást a postahivatalok totó- és lottószelvényekkel történő ellátása jelenti. Újabb telefonkártyákat is árusítanak a postán. Ezt a Matáv-tól vesszük át bizományba, és 1200 postahivatalt látunk el vele. A telefonhálózat bővülésével növekvő forgalomra lehet számítani.

— Megéri az árusítása?

— Igen. Az eladásból származó bevételből jutalékot kapunk, amin a postaigazgatóságokkal osztozunk.

— Értékcikkkel hány postahivatalt látnak el?

— Háromezer-kétszázat.

— Milyen elvek alapján történik a posták ellátása?

— Egyik alapelv a mindenkorri tarifa. Hivatalunk egyrészt ehhez, másrészt a postai megrendelésekhez igazodik. Van egy harmadik is, a kereskedelmi forgalom. Ebbe azok a bélyegújdonságok, blokkok tartoznak, amelyeknek csak töredékét használják bérmentesítésre. A többi a Magyar Bélyeggyűjtők Országos Szövetsége, a bélyeggyűjtő körök és a bélyegkereskedők közvetítésével vagy postai árusítás révén a gyűjtőkhöz kerül. Erre a forgalomra a posta 1992-től nyitott. Azóta a bélyeggyűjtő körök a kijelölt postahivataloknál már az újdonság megjelenésének napján átvehetik a megrendelt mennyiséget. Ezt az ellátmányt is tőlünk kapják a posták.

— Itt egy gondolat erejéig szeretnék egy félreértést tisztázni — folytatta az igazgató.

— A Magyar Posta az újdonságsszolgálatát semmiképpen sem a bélyeggyűjtő szövetséggel való konkurencia szándékával kezdeményezte. Hiszen a két szervezetnek teljesen eltérő a funkciója, s mások a lehetőségei is. A posta feladata, hogy a bélyegkibocsátási irányelvek szellemében a gyűjtői céloknak is megfelelő szép, alkalmi kiadásokkal örvendeztesse meg „ügyfeleit”, és a hálózatán ke-

resztül hozzáférhetővé is tegye azokat, továbbá a maga eszközeivel segítse a filatéli mozgalmat. A szövetség a gyűjtés szakszerűségével, elemzésekkel, információkkal, összefüggéseivel, kiállítások rendezésével tesz nagy szolgálatot a közös célnak. Így nincs, vagy nem igazán lehet érdek-konfliktus a két szervezet között.

— Hány postahivatalt látnak el bélyegújdonsággal?

— Kétszáznyolcvanhat.

Rajtuk kívül a MABÉOSZ és a postával szerződéses viszonyban álló bélyegkereskedők is közvetlenül tőlünk kapják a bélyegyet. A MABÉOSZ például ötvenezer bélyegújdonságra tart igényt. De nem lebecsülendő az a mennyiség sem, amit a bélyeggyűjtő körök a kijelölt postahivatalokban vehetnek át. Ma már közel hatszáz körrel van közvetlen kapcsolata a postának.

— Hányan dolgoznak az Anyag- és Értékcikk Hivatalban?

— Kétszázhatvanan.

— Gondolom nem unatkoznak?

— Unatkozni? Erre nem jut idő, de nem is engedhetjük meg magunknak. Mi a Magyar Posta pénzével, több milliárdos értékkel gazdálkodunk. Ezért nálunk minden munkatársra fontos feladat hárul. Például a beszerzőknek azért, hogy okosan tárgyaljanak és jó üzletet kössenek a partnerekkel. Az átvétők legfontosabb feladata pedig a minőség vizsgálata. Erre ugyan van postai szabály, de ettől sokszor el kell térni. Folytathatnám a sort a kereskedőkel, a raktári munkásokkal és másokkal.

— Egy utolsó kérdés: mint első számú gazdasági vezető milyennek látja a hivatal szakszervezeti életét?

— Szakszervezeti bizottságunk a PDSZ-hez tartozik. A taglétszám kisebb, mint a korábbi időszakban volt. Ha jól tudom, a szervezettség 50 százaléka körül alakul. A szakszervezeti bizottság titkárával jó a munkakapcsolat, az szb-vel harmonikus az együttműködés. (visi)

A szakszervezet könyvtárosa

Újságtémát keresve, választva — olykor — a véletlen is a tudósító segítségére lehet. Mint most. Környezetemből többen is felhívták a figyelmem.

— ... itt, a 70-es számú postahivatal, s az MCSV közös épületében, annak is szakszervezeti könyvtárban dolgozik, Horváth Károly. Könyvtárosi teendői mellett megkülönböztetett figyelmet, szeretetet fordít a gyerekekre, idős korú emberekre. Hasznos időtöltésről gondoskodva, szünidős vakációs táborokat szervez, e munkaterületen dolgozó szülők gyerekeinek. Jó hírük — vonzóak a „Szamovár teadélután”-ként ismert, nyugdíjasok részére tartott találkozások, összejövetelek.

Nos, ilyen előzmények — „ajánlások” — alapján kerestem fel, a Budapest 70-es számú postahivatala szakszervezeti könyvtárát, bemutatva Horváth Károlyt, akinek személye lapunk olvasói számára sem ismeretlen talán; korábban is számos írása, cikke jelent meg újságunkban.

— Kérem, beszéljen önmagáról, mutassa be a könyvtárát, ahol dolgozik.

— Magamról röviden annyit, hosszú idő óta pályakezdőként kezdve dolgozom a közművelődés területén, s vagyok „postaközlemben”. Hogy munkámat nyugodtan végezhetem, azt feleségemnek, s 12 éves Péter fiának is köszönhetem, akik igazán megértők, segítségemre vannak mindenben. Szakszervezeti könyvtárunkban több mint 16 ezer kötet közül válogathat az olvasó, zömében szépirodalomból, de igen gazdag a kínálat szakirodalomból is természetesen.

— Egyre kevesebb pénz jut művelődésre, kultúrára. A pénzügyi helyzet e könyvtárnál is éreztetik?

Rövid gondolkodás után. — Régi igazság; a kultúráról — közművelődésről, szórakozásról — beszélve, az anyagiakat illetően soha nem lehet teljesen elégedett egy intézmény —, jelen esetben a könyvtárvezető. Mind több pénzt szeretne, amelyet lenne hová, mire költenie. Mégis: gazdasági helyzetünket, lehetőségeinket ismerve; panaszra azért semmi okom. Működésünk feltételei nagyon jók, s ezért külön köszönettel tartozom, Farkas Károlynak, a 70-es hivatal vezetőjének, Bak Zsigmondné osztályvezetőnek, illetve Velkei Istvánné szakszervezeti titkárnak, de segítőkész az MCSV is. Jó az együttműködésünk a postás

központi könyvtárral, és sok más személlyel, kulturális intézménnyel. Ezek a baráti kapcsolatok, „pénzmentesítő” előnyök számunkra.

— Van igény az olvasásra, könyvkölcsönzésre manapság?

— Igen, van. A mennyiségét tekintve szerencsére nem csökken a beiratkozott olvasóinknak a száma, s ez részben azzal is magyarázható, hogy ma már meglehetősen drágák a könyvek. Sokaknak e kölcsönzés jelenti a könyvhözjutás elérhetőségét, olvasás lehetőségét. Külön örömdetes, hogy az igényes művek, kötetek iránti kereslet egyre inkább jellemző.

— A könyvtárosi teendői mellett, egyéb feladatokat is magára vállal — hallottuk...

— Az iskolai szünidőben, nyári vakáció hónapjaiban, könyvtárunkat a gyerekek birtokolják. A nálunk dolgozó szülők gondjain próbálunk enyhíteni azzal, hogy gondoskodást, színes, változatos programot kínálva töltik napjaikat itt a gyerekek, amíg a szülő munkában van. Ez a tábor persze nem csupán könyvtáron belüli időtöltést jelent; a gyerekek kedvére való sok-sok városnéző, szabadtéri program jelenti a kínálatot mindenkor. Mondanom sem kell talán, a könyvtárvezető öröme ezidáig mindig sikeresek, kellemesek voltak a szünidei táborok, amelyeknek semmiféle kötöttsége nincs, ingyenesek.

— Lesz nyári gyermekklub az idén is?

— Természetesen... Vaskos, fényképekkel tele-
tűzdelt albumokat lapozunk, megannyi fénymásolt, sokszorosított műsorlap, meghívó egy-egy példány az asztalban. A nyugdíjas klub könyvtárbeli találkozásait, hasznosnak kelle-
mes óráit örökíti meg valamennyi oldal. A fénymásolt műsorlapok „Szamovár teadélután”-ra szövegezték e munkahe-
lyen egykoron dolgozókat, mai nyugdíjasokat.

— Régi, rendszeres kapcsolattartásról van szó, s igen jó hangulatúak a nyugdíjas összejövetelek. Az egymással való találkozás öröme túl, számos műsorunk, rendezvényünk is volt már filmvetítéssel, úti- és élménybeszámolóval, kirándulásokkal, városnéző programokkal színesítve — mondja a könyvtárvezető elégedetten nyugtázva, hogy egy-egy nagyobb „belsőtermi” rendezvényhez például asztalokat, evőeszközöket kölcsönözve segít az üzemi konyha is.

Beszélgetésünk rövid ideje alatt is sok minden mást is megtudok a könyvtárról. Például azt, hogy fáradszámolóval közönségszervezőként minden színházjegy-igényt teljesít, s hogy „Könyvtári Híradó” címmel alkalmi szerzőként megjelenő, igényesen összeállított „belső használatú” füzetet ír, szerkeszt, jelentet meg — egyszóval, hogy a könyvtárban számos tárlatot, kiállítást szervezett, rendezett már eddig is. Beszélgetésünket megszakitó telefonhívását hallva tudom meg azt is, hogy aktívan részt vesz a munkahelyi főiskolai önkéntes életben, s hogy ő maga negyvenszeres vándor.

*

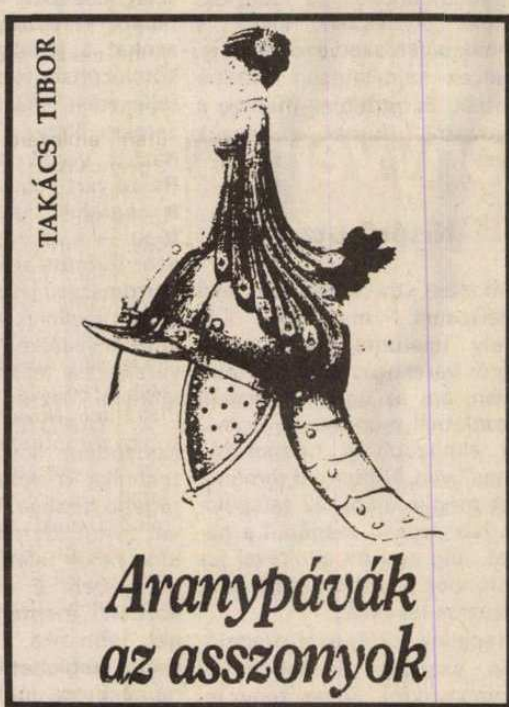
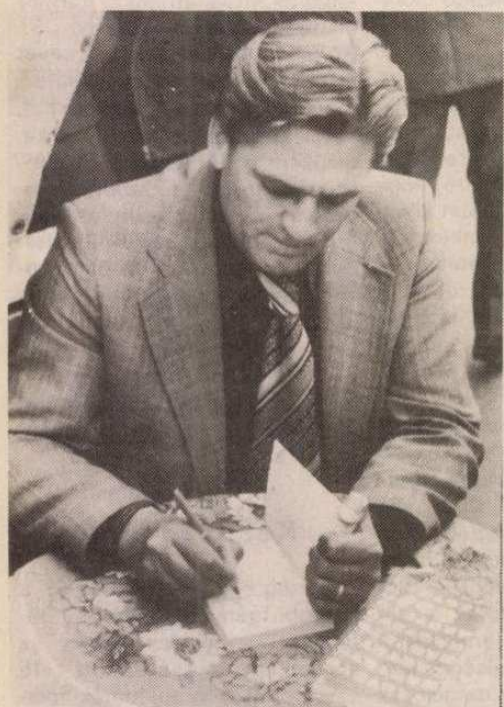
— Miért vállal ennyi munkát? — kérdezem.

Pillanatnyi tündöklés után Horváth Károly elmosolyodik. Magától érthető természetességgel mondja:

— Örömet lelem munkában, végül is azt tehetem, ami kedvemre való. Szeretem az embereket, s a magam módján igyekszem a hasznukra lenni valamiképp. Sokat vállalnék? ... Nem tudom, nem hiszem. Nincs jobb érzés, nagyobb öröm, mint másokat szolgálni, másokat szolgálni, mások segítségére lenni.

Jandó István

Takács Tibor dedikál

Aranypávak
az asszonyok

Rejtőnémetjeitől — s természetesen olvasóinknak sem — ismeretlen Takács Tibor íróbarátunk és állandó szerzőnk neve.

Takács Tibornak az 1994-es Könyvnapon két kötete is megjelent — immár a 22—23-dik.

„Aranypávak az asszonyok”, illetve „Farkaspa-

rancs” címmel. Szerkesztőségünk úgy döntött, hogy jövőre rejtőnémetjeitől a következő hónapokban e kötetek névre szóló dedikált példányait kapják megérdemelt jutalmuként, bízva abban, ezzel az elgondolással mindnyájan egyetértenek.

Szerkesztőség

Hangverseny

A Posta- és Bankforgalmi Szakközépiskola vendégeként júliusban finn énekkar érkezik Magyarországra.

Az énekkar július 7-én, 17 órakor, a Postás Művelődési Központban, illetve július 9-én, 18 órakor a Belvárosi Nagytemplomban, ünnepi hangversenyt ad.

Minden érdeklődőt szeretettel várunk!

Gratulálunk

Májusi számunkban gratuláltunk lapunk állandó szerzőjének, a 70 éves Dénes Géának.

Gratuláló sorainkból kimaradt, hogy Dénes Géza, az Óbudán tartott ünnepségen megkapta a Krúdy-kör, Krúdy Gyula Irodalmi Emlékérmét is. Munkásságunkat ezúton pótoljuk, hozzátéve, hogy az írónak nem sokára novelláskötete jelenik meg, melyet érdeklődéssel várunk.

Szerkesztőség

PÁLYÁZAT

A Postai Dolgozók Szakszervezete pályázatot hirdet, szervezetpolitikai szakértő munkakör betöltésére.

A munkakörbe tartozó feladatok:

- szervezetiépítés;
 - szakszervezeti oktatás, információs rendszer szervezése;
 - sajtókapcsolatok.
- A munkakör betöltésének feltételei:
- felsőfokú iskolai végzettség,
 - legalább ötéves postai gyakorlat,
 - erkölcsi bizonyítvány.

A munkakör azonnal betölthető, határozatlan idejű munkaszerződéssel. Bérézés: a Kollektív Szerződésben rögzített besorolási feltételek figyelembevételével, megállapodás szerint. Részletesebb felvilágosítás kérhető; a 142-7324-es telefonszámon.

A pályázatot a Postai Dolgozók Szakszervezete országos titkárnak címezve (Budapest, Pf. 14. 1406) kell benyújtani, 1994. július 22-ig.

A pályázatnak tartalmaznia kell a pályázó jelenlegi munkahelyét, beosztását, munkaköri besorolását, alaphétét, jövedelmét, állami iskolai és szakmai végzettségét igazoló okiratok másolatát, önéletrajzát, idegennyelv-ismeretét igazoló okiratok másolatát.

A pályázat elbírálásának határideje 1994. július 29.

Postai Dolgozók Szakszervezete

*

A Postai Dolgozók Szakszervezete által üzemeltetett Lada 2107-es típusú személygépkocsikat a Titkárok Országos Tanácsa döntése értelmében értékesítjük.

A gépkocsik 6, illetve 7 évesek, üzemképes állapotúak.

Eladási árak: 200 000—200 000 Ft.

A jelentkezéseket 1994. június 30-ig, a 142-7324-es telefonszámon fogadjuk és több jelentkezés esetén sorsolással döntjük el a végleges személyt.

Postai Dolgozók Szakszervezete

Az ablak előtt álltam, bámultam a sötét világba és keseregve sóhajtottam: Miért beszéltem a táviratkézbetéről? Az elmúlt szentesték emlékeit kellett volna szóba hoznom. Éspedig a tavalyit.

Megfordultam: A szekrény mellett, a szublót tetején kicsi, díszített karácsonyfa állt és néztem: fehér szaloncukrok, s az ágak hegyén sárga angyalhaj, és a fa tetején ezüstfehér csillag... Szép volt. Sokáig néztem.

Kintről beszélgetés hallatszott. Az ajtóhoz léptem és hallgatóztam: Teréz néném a szomszéd — Bernát nevű — hölgyvel beszélgetett. A szomszéd hölgy szavai-ból néhányat értettem. „... sötét az utca... embert alig látni...”

Nemsokára Teréz néném a szobába lépett. Néztam. S az arcán nyiladozó mosolyt láttam. Mélyről nagyot lélegeztem. És a szorongásom máris fölengedett. És az jutott az eszembe: Maradok. Nem utazom haza. Az asztalhoz ültem, s egy szelet kalácsot a kezembe vettem és ettem. Finom volt. Édes és puha. Hangosan mondtam is:

— Nagyon jól ilyen kalácsot süt az édesanyám is.

Teréz néném a szemöldökét följebb húzta és meleg hangon biztatott:

— Edd, aztán még hozok. Örülök, hogy ízlik — leült és egy mákos szelettel a kezében, enni kezdett.

Nemsokára egyenesbe ültem, s a tekintetem Teréz nénémre emeltem és mondtam neki:

— Tavaly szenteste napján a leventezenek az egész falut köszöntötte. En is ott voltam. Eufon trombitán játszottam. Mentünk házról házra. A karácsonyi énekeket muzsikáltuk. Több helyen nyitott kapuval vártak bennünket. Igazán felejthetetlen karácsony...

Teréz néném tágra nyílt szemmel nézett és azt kérdezte:

— Tanultad a kottaolvasást is? — Igen! — feleltem emelt hangon. — A Molnár Lajos tanító úr tanított bennünket muzsikálni négy évig...

Teréz néném mosolygott és összecsapta a tenyerét:

— Négy évig tanultad a kottaolvasást. Akkor jó lenne, ha Pesten folytatnád! Próbálkozzál a postás zenekar vezetőjénél...

Az ajtónál csengettek.

Teréz néném felállt és igyekezett kifelé.

Azt hallottam: Volnernéval, a szomszéd hölgyvel beszélgetnek. Ültem, de nem hallgatóztam.

Nem, mert úgy igazán az álmos-ság gyengített. Elkábított a bor. Kezemmel támaszkodtam a fejem és szundikáltam.

Karácsony első ünnepnapján nem dolgoztam.

Dél előtt Teréz nénémnel misére mentünk a Szent István-bazilikába. A beharangozásra érkezünk a templomhoz. S már tele volt. A főbejáraton tudtunk bemenni. Azt énekelték: „... Pásztorok, pásztorok örvendeznek...”

Egyszer már voltam a Szent István-bazilikában — júliusban. Takács Péter táviratkézbetítő hívott be. És most is a tekintetem folyton röpködött. Azok a szépséges díszletek, szobrok és festmények szinte ámitottak...!

Csakhamar tekintetem a székre emeltem és hallgattam a tisztelendő beszédjét.

„... Az Isten gyermekei vagyunk... Békesség és szeretet...” Néztam a fényben tündöklő oltárt. Sokáig néztem. És a csodálatos látomás gondolatban az alapi templomba röppentett... Álltam az oltár előtt és a testem jó érzés melegítette.

Később elengedtem a tekintetem. És közel, ismerős fiatalembert láttam. Néztam. Barna arc, fekete bajusz. S magamban mondtam: Ez a Szalai András kézbesítő kolléga. Tovább néztem. Mellette szöke hajú fiatal hölgy állt.

Emlékeztem András mondására: Megismerkedett egy lánnyal. És azóta vidámság öleli a szívét.

Áldozás után Szalait és a hölgyet már nem láttam. Pedig reménykedtem, hogy a kimenetelnél majd a tekintetünk összetalálkozik.

A Vilmos császár úton Teréz nénémnel lépegettünk hazafelé. Beszélgettük a misét: Szép volt. Különösen a szentbeszéd... Máskor is eljövünk.

Teréz néném hangjából nyugalom áradt. Ebéd után nagynéném azt mondta: az édesapám névnapjára adjak fel egy köszöntő disztáviratot. Pillanatokig gondolkodott. Aztán mondta: „Névnapodon szeretettel köszöntünk! Jó egészséget kívánunk! Teréz húgod és János fiad.”

Papirt kerestem és a néném szavait leírtam. Aztán elindultam a postára. A közeli hatvankettes postára igyekeztem. Ünnepe lévén csak táviratfelvételt volt. „Két ablak előtt sorban álltak.” Az első sor végén megálltam és türelmesen várakoztam. Majd sok-sok perc után az ablak elé léptem és tágra nyílt szemmel néztem a

bent ülő postás hölgyre: Erős Éva mosolygott rám. A szívembe jó érzés lobbant. Közelebb hajoltam és Évának köszöntem. S a távirat szövegét elébe tettem. Éva kezébe vette a papírt és olvasta. Csakhamar felemelte a tekintetét és kérdezte:

— A papírt csatloljam a távirathoz? Vagy írjam... Persze. Úgy — mondta. És csinálta.

A szabályt nem ismertem. Csak bólingattam. Éva mikor készen lett, tekintetét rám emelte és jó kedvvel mondta:

— Mikor nálam voltál, aznap délután kaptam még egy disztá-

érkező fiataloknak. Azt gondoltuk: már az első héten postásegyszerűruhában járjuk a pesti utcákat.

De nem így történt.

Emiatt én bánkódtam is.

Még jó, hogy az idősebb postások figyeltek bennünket. És csakhamar hozták a használt postásegyszerűruhát. Zubbonyt, nadrágot, sapkát. És árulták... Némelyik új öltönyt is hozott... Én egy használt zubbonyt és sapkát vettem. Tíz pengőt fizettem érte. A zubbony bő volt. S alakítani kellett. Ehhez már adódott a szerencse...

P. Kovács János

EMLÉKEZÉS (4. rész)

iratot. Azt miért nem te hoztad? — az ajka nyitva maradt és a szemem csillogott.

A kellemes látomás zavarba ejtett és szó helyett csak mosolyt tudtam adni.

Éva mosolyogva feljebb húzta vékony szemöldökét és a távirat postaköltségét mondta.

Fizettem. Aztán Évától elköszöntem. És lépegettem kifelé. Majd a telefonfülke mellett megálltam és visszanéztem. Vártam, hogy Éva utánam tekint. De nem. Az asztalra hajolva írt, dolgozott.

A kapun belül az előtérben ismét megálltam, és tekintetem a lépcsőházra emeltem... A portásfülkében középkorú deresedő hajú férfi ült és figyelt.

Ezek után lépegettem kifelé az utcára. Valahol kiáltoztak. A járda szélén megálltam s a tekintetem elengedtem. De a hangoskodó férfit nem láttam. Amde továbbra mocorgott bennem a kíváncsiság. S néztem a postaépület ablakait. És a harmadik emelet ablakait sokáig néztem...

Azóta sokszor eszembe jutott: Talán megéreztem? Lehet. Mert harmincegy évig ebben az épületben... Ott főt... És onnét nap mint nap el a Csillagok utcájába... Életem legszebb éveit.

A negyvenes években a kezdő táviratkézbetítő postásegyszerűhát nem kapott. Csak egy zöld karszalagot, s azon sárga postakürt. Bizony a ruhahiány meglepetés volt. Különösen a vidékről

Pestre utazásom előtt, szüleimtől kaptam tíz pengőt. S ez éppen elég volt. Pénz nélkül maradtam. Mégis postásegyszerűruhában büszkén járkáltam a pesti utcákon.

Negyvenháromban a kézbesítők létszáma hétről hétre kevesebb lett. Vitték őket...

Mielőtt Budapestre jöttem, édesapám a lelkembe magyarázta. Majd a sorozáson feltétlenül mondom el: kiskoromban — véletlenül — lügkövet ittam... És sajnos teljesen meggyógyítani nem tudtak...

Ezt a balesetemet a postás kollégáknak nem mondtam el. Senkinek sem. Szégyelltem szóba hozni.

Meleg májusi nap kora délelőtt a pihenőhelyiségben ülem, s vártam a mikrofon hangját. Szemben, az asztal másik oldalán ült Szalai András kézbesítő kolléga. Ült és tágranyílt szemmel bámolt az asztalra, s közben jobb kezének az ujjai mozogtak...

Néztem Bandit, s szólni akartam hozzá. De a látomás hallgatásra kényszerített. Arra gondoltam: Szalai kolléga kézbesítés közben valamit rosszul csinált? S mert eszébe jutott, most gyötördök?

Nyekkent az ajtó és Simon Józka lépett be, két lépés után megállt, tenyerét összecsapta és kiabált:

— Benéztem az irányító helyiségből!

És mit láttam? Az asztal tele van behívókkal. Hahaha! Mi lesz itt délután?

Szalai kolléga hátrabillent, tekintetét felemelte és dadogott: — Miii... hee... be... behívók.

Reccsent a mikrofon és mondta a kézbesítők számát... A százkilencvenest is. Igyekeztem az ablakhoz. Szalai András mellém lépett és a fülembe sutyorogta:

— Jani kint az ajtó előtt várjál meg és valamit elmondok! — szavaira bólintottam. Az asztalhoz léptem és néztem, forgattam az anyagot. Behívó egy sem. Nagyot lélegeztem és az első távirat címzését olvastam: Síp utca...

Ezt a járás félíg-meddig ismertem. Ezek után táskába tettem a táviratokat, aztán igyekeztem kifelé.

András már várt. S mindjárt szóra is fakadt:

— Meséltem neked, hogy udvarolok egy lánynak. A nevét akkor nem mondta: Handa Irén. Igazán megszerettük egymást. S már tervezgettük a házasságunkat is... És tegnapelőtt mi történt? — tenyerét a mellére tette és nagyot lélegzett. — Az történt, hogy Handa bácsi hazavitte Irénkét Cecére. Azt mondta Handa bácsi: Közeledik a háború. Otthon a család között Irénkének biztonságosabb az élete...

Az utcán, a kapun túl, a fal mellé húzódtunk, s ott András folytatta:

— Irénke sirt. A vonatban a vállamra borult és könyörgött, menjek velük. Legyünk együtt.

Cecén még soha nem jártam. Nem is tudom mi lenne a jobb... — András megfogta a kezem és fátyolos hangon mondta — Jani. Összeroppantam. Szerettem Irénkét — keserűségét nyeldeste. Nézett. És kérdezte. — Jani. Mondd. Mit tegyek?

A tekintetünk hosszan ölelkezett. Úgy igazán szerelem még nem melegítette a szívemet. S gondolkodtam: Mit mondjak Andrásnak? És csakhamar megfogtam András kezét és azt mondtam neki:

— Bandi, igazán szeretni csak egyet lehet!

Szalai nagyot lélegzett, rázogatta a kezem és azt válaszolta:

— Jani. Köszönöm. Igen. Szombaton délután Cecére utazom. S majd Irénkével és a szüleivel megbeszéljük. Lehet, hogy... Mellettünk megállt Fekti Pál kézbesítő kolléga és nevetve kiabálta:

— Nafene! Duma, duma! Ennyire ráértetek?

András nagyot köhintett még egyszer. Aztán kemény hangon válaszolt:

— Mi nem dumálunk. Beszélgetünk — meglökte Fekti kolléga vállát és kérdezte. — Merre mész?

Fekti zavartan pislogott, s a kezével mutatta az irányt. Ezek után — Szalai és Fekti — mentek a Szervita tér felé. Én pedig igyekeztem a Gerlóczi utcán és a Károly körúton keresztül a Wesselényi utcába. Emlékeztem az első távirat címzésére. S nyugodtan lépegettem. Menet közben Szalai Andrásra gondoltam: ... annak idején jó kedvvel mesélte, hogy udvarol... Most meg bánat kinozza a szívét. Vajon a Handa Irénke szívét is? Ha igen akkor... Mélyről lélegeztem és sóhajtottam: Irénke és András, az élet szépséges útjára az Isten segítsen benneteket.

Lépegettem a Síp utca felé, s közben Erős Éva jutott eszembe. S azt gondoltam: délután elmegyek a hatvankettes postára és leselkedem. És ha Éva a felvételi ablaknál ül, köszöntöm. S ha adódik az alkalom, beszélék is hozzá...

A Wesselényi utcában az előttem lépegető hajlott hátú svájcisapkás férfi mozgása figyelmet ébresztett bennem, és néztem. A járda szélén behajolt, s valamit a kezébe vett, és a zsebébe tette. Két lépés után megint... Mocorgott bennem a kíváncsiság: ez a bácsi mit szedeget? Figyeltem. Középkorú bajuszos férfi a Rumbach utcából igyekezett a Wesselényibe, és mikor meglátta a hajladozó svájcisapkást, kiabált neki:

— Féri bácsi! Hát megint! Csikk helye a kabátzseb — nevetett és megállt.

— Féri bácsi, amit össze-szedsz, azt mind elszívod? Vagy...

— Halkabban beszélj — mondta a svájcisapkás. — Nézd, ott megy egy postás és az minden hall...

— Ez egy fiatal — szólt közbe a bajuszos — ez téged nem ismer...

Álltak a járda közepén és beszélgettek. A hallomás nem tett-szta: ez az öreg ember postás volt? És most az utcán csikkeket szedeget. A testemben melegség hullámzott. Majd kezemmel a levegőbe csaptam és hangosan nyugtattam magam. Hogy mit láttam és mit hallottam! Nem érdekel! Én akkor is boldog vagyok! Boldog, hogy Budapesten kézbesítő postás lehetek.

fjú költő voltam még, amikor szülővárosom egyik ismert írója meghívott magához, s bevezetett a szentélyébe, a könyvtárszobájába. Ertesy Péter verseket írt, amúgy postatisztviselő volt, és éppen irodalmi folyóirat alapításán törte a fejét. A lap meg is született, Tiszatáj néven él és virágzik ma is. Az első évek nyomdaköltségét maga varázsolta elő fantasztikusnak nagy értékű bélyeggyűjteményének eladogatásából. Megszállottja volt az irodalomnak, keveset írt, inkább szervezett, a háború előtt hatalmas levelezést folytatott a magyar irodalom elitjével. Vajon mi lett leveleivel? S mi lett könyveivel, a könyvtárszoba mennyezetig érő könyvfalán elhelyezett iszonyatos kincsekkel?

— Nézd — mutatott a könyvpolcra —, ezek itt Márai Sándor eddig megjelent kötetei, dedikálva. Ezek meg Nadányi Zoltán kötetei, ugyancsak dedikálva...

Ámultam, ennyi csodát még nem láttam.

— Dedikált könyvet senkinek nem adok kölcsön — figyelmeztetett —, még neked sem. Úgy-hogy ne is kérj... de szívesen adok egyet-kettőt a kezébe, ám kellő áhitattal fogd meg, kérlek... és én kezembe vehettem. Márai köteteit, Nagy Lajos könyveit, és ki tudja még kiét, s örömegett a szívemben.

Ertsey Péter — aki büszke volt a család Arany Jánoshoz kötődő rokonságára — hiú volt kincseire. Én meg arra, hogy szívébe fogadott engem.

Ekkor fogott meg először a vágy: de jó lenne, ha nekem is lennének dedikált könyveim.

Most, hogy e sorokat írom, körülbástyáztam íróasztalomat a

szívemhez közel álló dedikációkkal. Melyik könyvet válasszam el-sőnek? Melyiket? Babits Mihály „Herceg, hátha megjön a tél is!” c. 1918-ban, második kiadásban megjelent verseskötetét? Antikváriumban jutottam hozzá 20 forintért, mert akkor még ennyire becsülték egy dedikált Babits-könyvet. Igaz, csak a név szerepel benne, semmi más. Balázs Béla „Történet a Lógody-utcaról, a tavaszról, a halálról és a messzeségről” c. könyvében ez a dedikáció található: „Edelmann Ilonának legszebb témájáért hálás megemlékezéssel Balázs Béla, Nagyvárad, 1913. júl.”

Áprily Lajostól két dedikált kötetet is örök. Mindkettőt címzettje én vagyok, az egyikbe, „A lát-hatatlan írás” c. verseskötetébe, ezt írta: „T. T.-nek szeretettel, Visszegrád, 1963. VI. 6. Áprily Lajos.”

Barta Lajos könyvei közül csak azokat veszem elő, amelyek valami miatt nagyon érdekesek. De hadd mesélem el a történetet. Elérkezett a dedikáció pillanata: Lajos fogta a könyveit és átvonult a másik szobába. De megállt az ajtóban és visszaszólt a feleségemnek.

— Ugye kedves, a keresztneve Irén?

— Nem, én Sári vagyok.

Lajos bácsi ekkor a 85. évében járt. Felesége, az ugyancsak író Szucsics Mária tartott szóval minket. Végre jött a dedikált kötetekkel, kicsit bűnbánó arccal Barta Lajos. Átadta őket, nem nekem, Sárinak. Mikor meglátta feleségem arcát, feljajdult.

— Eltévésztettem? Mit írtam bele?

Olvasta Sári hangosan az „Öten a hóban” c. válogatott elbeszélések kötetének dedikációját:

„Tibornak és Irénnek, szeretettel Barta Lajos. 1963. október 7.”

— A másikat is olvassa, kedves.

„A tegnapi ország” c. kötetbe szó szerint az előző dedikáció volt jegyezve.

A felesége nem hagyta szó nélkül.

— Tudjátok, miért ezt írta? Mert amikor bejött Sári, azt mondta nekem: „Nézz meg, tisztára Irén.” Komját Irénbe volt szerelmem egy életen át. Sose tudja felejtetni.

Takács Tibor

Dedikált könyveim

Lajos bácsi duzzogva kivonult és hozta a harmadik dedikációt. Ebbe már mindent jól írt.

Másik könyv után nyúlok. Cseres Tibor egyik — meg az ötvenes években megjelent —, könyvét ezzel ajánlotta: Mea culpa.

Azután Dutka Ákos könyve kerül kezembe. Amikor elkísértem hozzá a régi barátját, az egykori harcostársát, a Temesvártól élő Franyó Zoltánt, s mindkettejüket 8 mm-es filmre vettem, ezt írta „A nagy kaland” c. könyvébe: T. T.-nek, sok szeretettel, hogy eljött Franyó Zoltán kíséretében, hogy fényképezze az öreg remetét. Olvasd el, nekem így sikerült. Remete, 1963. július Dutka Ákos.” Persze mint mindennek, ennek a történetnek is van folytatása. A film elkészült. Szász Imre vitt ki

autójával Remetére, hogy megmutassam, milyen lett a film. Még nem volt autóm. Dutka már olvasta a Látóhatár c. folyóiratban „Dutka, a remete” c. írásmat, kettejük együttlétéről, találkozásukról. A film látása megörvendeztette. Szép és felejthetetlen dedikációt írt „A Holnap város” c. regényes korrajzába. Íme: „Takács Tibornak, az én remetei életem írásban és filmen rögzítő krónikásának, baráti szeretettel Mária Remete, 1964. január 26. Dutka Ákos.”

Most egy Devecseri-kötet kerül a kezembe. Sok szép dedikációt örököl tőle, s mégse azokat írom ide, hanem egy érdekeset s különlegeset. Azt, amit az Önkéntes határőr c. elbeszélő költeményébe írt. Egyetlen szó díszleget ott, hatalmas lendülettel kanyarítva, miután azt kértem, ebbe is írjon valamit. Nos, a válasz ez volt: „Lófasztl D. G. Aláírás helyett. Mindez ti. szép lett volna, ha illúzióink mögött a valóság ott állt volna.”

Jöjjön most valami a költészet világából. Gábor Andor vígjátékára az egykori antikváriumban találtam. Szépasszony a címe, s három felvonásban játszották a színházak. Dick Manó kiadásában jelent meg, sajnos, nem tudom, hogy mikor. Ez is 20 forintba került. A dedikálása igazi szenzáció.

„Kálmán bátyámnak, Rózsahegyi-nek, Gábor Andor.” De — s ezen elcsodálkoztam —, a könyv felvágatlan. Hamar találtam rá magyarázatot, bizonyára játszott benne Rózsahegyi Kálmán, s nem bajló-dott azzal, hogy a könyvet felvágja. (Csak azoknak mondok, akik még ilyen könyvvel nem találkoztak, hogy egy időben, spórolás céljából, úgy jelentettek meg könyveket, hogy a nyomdagép nem vágta le a könyv szélét, ez már az olvasó feladata volt.) Mit mondjak, tisztelem Rózsahegyi emléket, a könyvet így őrzöm meg az utókornak.

Füst Milán kötetei következnek. Mind nekem szól. Íme, a „Hábi-Szádi küzdelmeinek könyve” dedikációja: „A mai kellemes délután emlékére. 1963. IX. 3.” Ugyancsak szép dedikálás van a „Szellemelek utcája” verseskötetben, meg a „Konstantin úrfi fiata-lsága”, meg az „Őszi vadászat” könyvében: „Szíves köszönettel, emlékemül, Füst Milán.”

Megint valami egészen más. Az egykori szegedi tornászolimpi-kon, Herczeg István könyve 1912-ből. Neve alá ezt írta: „A magyar reprezentatív tornászcsapat és a Szegedi Tornaegyesület tagja.” Dedikálása jellemző a harmincas évek szemléletére: „Mél-tóságos dr. Horváth József országgyűlési elnöki tanácsos úrnak, mély tisztelettel: Szeged, 1930. febr. 18. Herczeg István.”

De a nagyon tiszteletreméltó költő, Berda József is használta a Horthy-kor emelkedett, rangokkal cifrálgató dedikációit egy-egy tízpengős „megváltási ár” remé-nyében. A „Férőhangon” c. verseskötet antikváriumból került hozzám. Fedelére gondosan ráragasztott könyvtári jelzés: „Lázár

György — könyvtár, 19084/1935.”

Innen tudom, hogy a verseskötet 1935-ben jelent meg. A kötet dedikációja (piros ceruzával írva ez) „A lelkes irodalombarátnak, Pálffy József dr. Öméltségének szeretettel: Berda József.”

Könyvek, dedikációk. Mások-nak írottak és nekem ajánlottak. Már én is büszkélkedek, nini, több mint 700 dedikált kötet birtokosa vagyok. De mindet nem lehet kézbe venni. Márai Sándor-dedikáció is van, de csak egy névaláírással. Szabó Dezső „Nincs menekvés” c. regénye ezzel a dedikációval ékesedik: „Meler Dezsőnek szeretettel, Somogyváros, 1920. július 8. Szabó Dezső.”

Utolsónak egy Sinka István-kö-tetet hagyok. A legjobban szeretett könyveim közül való. A Vád című verseskötet. Ebbe akkor adott dedikációt, amikor eljött hozzám, hogy megnézzem: milyen is filmen. Levétítettem őt is, író-társait is, és megmutattam az Erdélyről készült filmemet, aminek nagyon megörvendett. S ekkor tettem eléje verseskötetét.

— Ez neked megvan? — lel-kendezett. Tollat vett elő és ezt írta: „Szeretettel ajánlom ezeket az énekeket Takács Tibornak, mert megérdemli a szeretetet: örökíti az írókat, a régi magyar városokat, azokat, akik ma már idegen nevek alatt léteznek. Szeretettel, mert Ő is író nehéz időkben, nehé-z körülmények között, vagyis — ahogy lehet. Buda, 1963. okt. 11. Sinka István.”

Elteszem a dedikált könyveket, és Ertesy Péterre gondolok. De szívesen megmutatnám neki az én könyvtáramat. De nem lehet. Már rég halott.

HÍRKERENGŐ '94

Tűzész lenne azt állítani, hogy a természetfelelős a kegyeibe fogadta volna az első Hírker-juniális résztvevőit, június 11-én a Római-parton. Sebaj, a tűző napsütést pótolta a jókedv, melyről rangos közreműködők gondoskodtak. Olyanok, mint Nagy Bandó András, Zaltnay Sarolta és a Patricia Baeza chilei zenekar. Felvételeink a délelőtti program eseményeit örökítették meg.

A Kutas együttes

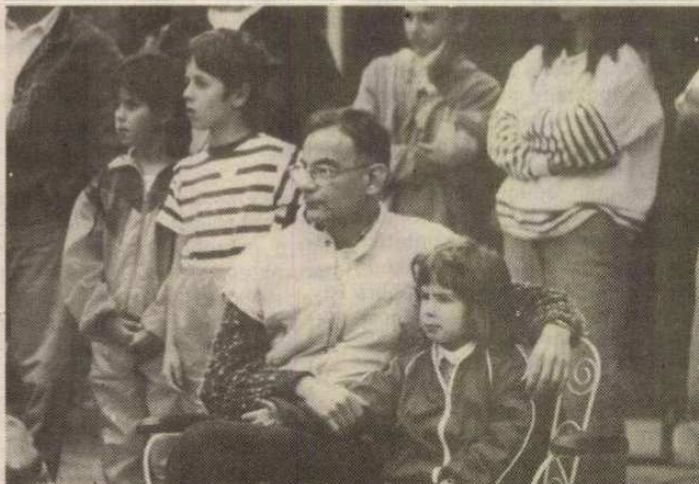
Kungfubemutató

Serflek József mesteredző

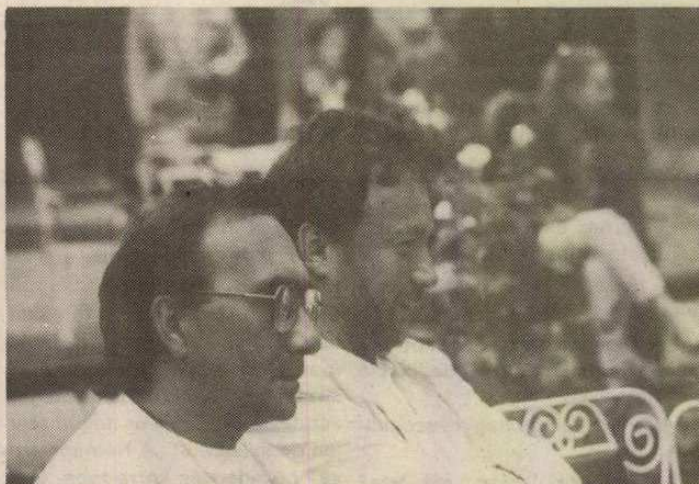
Magyar fiúk amerikai felirattal

Ámuló közönség

Tömegsport

Töprengés és mosoly

Konyha

Fogyasszunk több nyers ételt!

A táplálkozás és tápérték egész titkának a kulcsa a friss, zöld levélben van, amelyet növényi ösjelenségnek nevezett a vegetáriánus Goethe. A napjainkban szerencsére már hazánkban is egyre népszerűbbé váló natúrkonyha is előtérbe helyezi a növényi táplálkozást, és az anyagok fele részét nyersen használja fel. A nyers koszt azonban nemcsak gyümölcsökből és zöldségekből áll. Ide tartoznak a magvak, fűszernövények, a hidegen sajtolt növényi olajok, továbbá a nyers tej, a savanyított tejtermékek is. Pl. kefir, joghurt.

Ilyenkor, nyár elején már bővelkedik a piac friss zöldségekben, könnyebb dolga van a natúrkonyhát vezető háziasszonynak. Mielőtt azonban

bármilyen növény feldolgozását elkezdénénk, arra is gondolni kell, hogy a sütés, a főzés, a párolás mit művel táplálékunkkal. A fehérjék és aminosavak például 43 °C-on átalakulnak, a hőre érzékeny vitaminok nagy része tönkremegy. Minél természetesebb és teljesebb állapotban hagyjuk meg a táplálék biológiai szerkezetét, az annál értékebb. Szokjuk meg a friss gyümölcsök, nyers zöldségek főttekzés előtti fogyasztását. Az éhgyomorral megeve nyers élelmi anyag hatóanyagai ugyanis gyorsan és eredményesen szívódnak fel,

megakadályozva az egyébként főtt étel elfogyasztása utáni vérkép jelentős megváltozását, a fehér vértetek gyorsaszerű elszaporodását az

emésztési folyamat során. Nemcsak az a fontos tehát, hogy fogyasszunk nyers ételeket, hanem az is, hogy azt mindig az étkezések (reggeli, ebéd) előtt költjük el.

A sokoldalú elkészítésre alkalmas különféle salátákat lehetőleg ne rontsuk el cukros, ecetes vízzel! (Kivétel az almaecet.) Hasznos valamilyen hidegen sajtolt növényi olajjal leönteni, fűszerekkel ízesíteni.

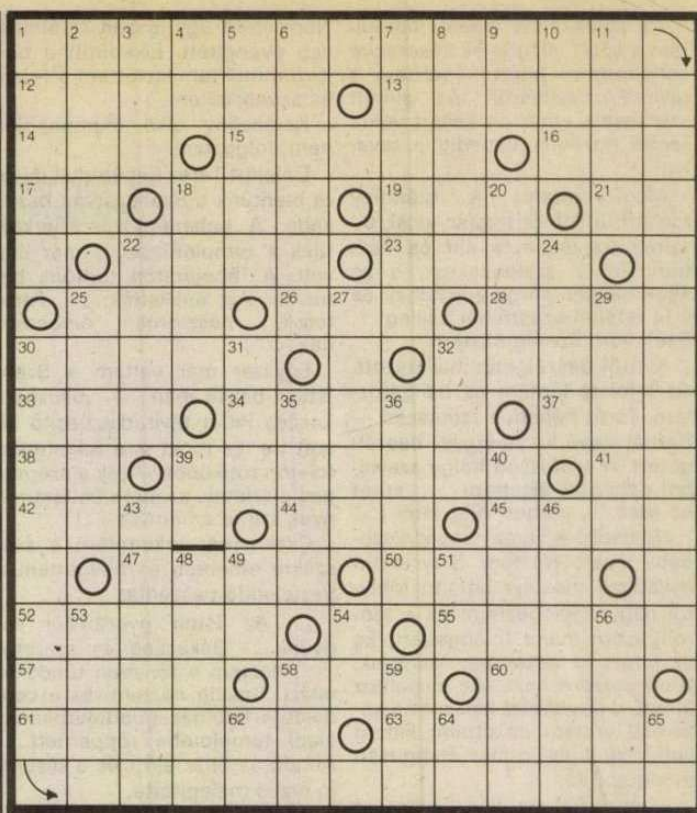
Szinte egész nyáron, őszön gazdagíthatja nyers étrendünket a következő, könnyen és gyorsan elkészíthető, vitaminokban igen gazdag salátát:

Hozzávalók 4 személyre: 1 kígyóborka, 3 zöldpaprika, 3 nagyobb paradicsom, 2 fej lilahagyma, 2 szál sárgarépa, 10 dkg zöldborsó, 1 pohár tej-

föl, 1 evőkanál tökmag- vagy napraforgóolaj, 2 evőkanál lenmag, 1 evőkanál szezámmag, fél csokor petrezselyem, só.

A zöldborsót megpároljuk, a többi zöldségfélét nyersen tesszük a tálba. A megmosott uborkát héjastól vékony karikákra szeljük, a sárgarépát lereszeljük, a paradicsomot héjastól kockára, a zöldpaprikát karikára vágjuk. A lilahagymát apró kockára metéljük. A tejfölt kikeverjük a tökmagolajjal, kevés sóval, és az összekevert zöldségekre öntjük. Legalább egy órát a hűtőben érleljük. Tálalás előtt szórjuk meg a petrezselyemmel, a lenmaggal és a szezámmaggal.

(Kaszala)

Szép Ernő „Tiszapart” című verséből idézünk: „... Áll a nap fenn, áll a felhő, Nem jön fecske, nincs egy szellő...” Folytatása a vízsz. 1. és a függ. 30. alatt.

VÍZSZINTES

1. Az idézet első része. 12. Változatokat kipróbál. 13. Néha álmodik is. 14. Lamartine-mű. 15. Kevert szín. 16. Rádióadó. 17. Francia névelő. 18. Perc jelzője. 19. Előtagként hegyet jelent. 21. Kobalt. 22. Ilyen atléta is van. 23. Dara. 25. Település a főváros közelében. 26. Zavaros nap. 28. Irányítószáma 8193. 30. Irodába került kiskatoná. 32. Rostmálya. 33. Zug, kuckó. 34. Csörte. 37. Állami bevétel. 38. Tunézia gépjárműveken. 39. Itt van a Yukon-medence. 41. Orosz repülőgép betűjele. 42. Vég nélküli Edgár! 44. A beszéd része. 45. Családba került rokon. 47. Állati him névelővel. 50. Mond. 52. Tenyérnyi. 55. Hanga. 57. Gazdasági ágazat. 58. Kecselegény. 60. Angol egy. 61. Kisfiú. 63. „A” fésű anyaga.

FÜGGŐLEGES

1. Belgrád hegye. 2. A pogánylázadás vezére volt. 3. Tejtermék. 4. A számban érezzük (ford.). 5. A nagymogulok birodalmában a helytartók címe. 6. Titkon távozik. 7. Európa legnagyobb tava. 8. Hamis szaglószerv. 9. Tusa egyenműi. 10. Kedvenc csemegéje a fa. 11. A Reguly Antal Múzeum városa. 18. Édes öntet. 20. A Szajna mellékvere. 22. Határoz. 24. Övezet. 25. Beépítetlen telek, gyerekek rúgták itt a labdát. 27. Kártyaműszó. 29. Retoromán. 30. Az idézet második része. 31. Fél kaloda! 32. Holland úszónő (Ada). 35. Neves operaénekesnő. 36. Ízesíts! (ford.). 39. Aláz egyenműi. 40. Szerelmest alakító férfi színész. 43. Neves labdarúgó volt. 46. Megszökik. 48. Védőréteg (ford.). 49. Aminek következménye van. 51. Középre mutató szó (ford.). 53. Növény. 56. Színművész (András). 58. Sportszám. 59. Méhlek. 62. Imperiál is ez volt. 64. Saját kezűleg. 65. Urna végei.

Bánhídi

Beküldendő: a vízsz. 1. és a függ. 30. sz. alatti.

Beküldési határidő: július 10.

Előző rejtélyünk helyes megfejtése: ... lila bugája búgott, a napon minden bokor virágba öltözött föl.

Könyvet nyertek: Baranyai Lajosné (Szombathely), Nagy Lajos (Zalaszentgrót), Németh József (Budapest), Szendi Gédmában a helytartók címe. 6. záné (Kazincbarcika).

POSTAI ÉS HÍRKÖZLÉSI DOLGOZÓK LAPJA
A Postai és Hírközlési Dolgozók Szakszervezeti Szövetségének lapja
Szerkesztőség: Budapest XIV., Cházár András u. 13. 1146
Postacím: Budapest, Postafiók 14. 1406
MNB 218-98330-4116
Felelős szerkesztő: VEÉGH ADÁM
Telefon: 142-8777
Kiadja a Postai és Hírközlési Dolgozók Szakszervezeti Szövetsége
Budapest XIV., Cházár András u. 13. 1146
Levél cím: Budapest, Postafiók 14. 1406
Felelős kiadó: LÁZÁR ANDRÁS mb. elnök
Előfizetési díj egy évre: 36 Ft
94-1285. Szikra Lapnyomda Rt., Budapest
Felelős vezető: DR. CSÖNDES ZOLTÁN elnök-vezérigazgató
ISSN 0866-1766

1 2 4 8 16 * * *